Kmm0416.

உ.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும்வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

"எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

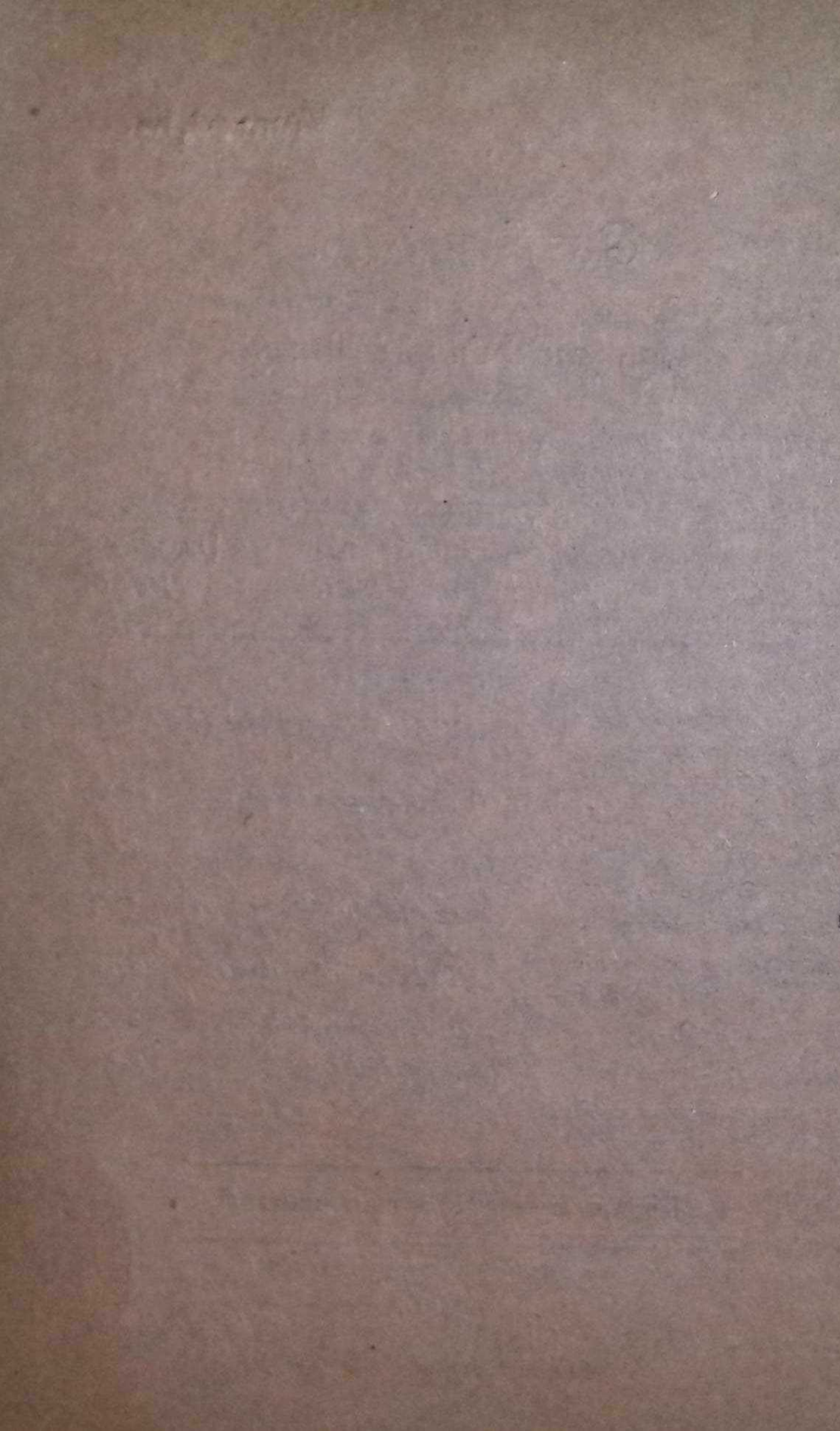
தொகுதி கக.] துர்மதி-ஹ சித்திரை-மீ [பகுதி சு.
Vol. XIX. April—May—1921. No. 6.

உள்ளுறை.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்
பதிப்பு.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அணா-சு.
வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி கக.] துர்மதி-ஷு சித்திரை-மீ [பகுதி ௬.

Vol. XIX. April—May—1921. No. 6.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம்.*

கனவான்களே!

கவியின் உண்மைலக்ஷணத்தைச் செவ்விதின் உணர்ந்து நாம் இன்புறுதற்பொருட்டும், நமது தாய்மொழியாகிய தமிழில் அவ்வகை லக்ஷணங்கள்நிரம்பிய செய்யுளிலக்கியம் கிளையோடிவளர்தற்பொருட்டும், இப்பிரசங்கஞ்செய்ய நான் முன்வந்துள்ளேன். பிரசங்கம் ஒன்றினால் எனது நோக்கம் நிறைவேறுமோவெனின், ஒருவாறு நிறைவேறுமென்றே நம்புகிறேன். ஒருநிலத்திற் பயிர் செழித்து உண்டாகவேண்டுமானால் அதற்கு நிலத்தின்வளமும் வித்தின்நலமும் முக்கியமானவையாம். வித்துவோன் எத்தன்மையனாயிருந்தாலும் விளைவைப்பாதிக்கமாட்டாது. அதுபோலத் தங்களைப்போன்ற பண்புமிக்கோரது மனதிலே சில உண்மைக்கருத்துக்களை விதைத்தால் அது மிக்க பயனைக்கொடுக்கும் என்பதே எனது துணிபு.

நமது தமிழ்ப்பாஷையின் பழமையினையும் பெருமையினையும் குறித்து நான் தங்களுக்கு விரித்துரைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தியபாஷைகளில் வடமொழியோடு ஒப்பிடக்கூடியது தமிழ் ஒன்றே. வட இந்தியாவில், சமஸ்கிருதமும் அதன்கிளைகளாகிய பங்காளிமுதலிய பாஷைகளும் எப்படிப் பரவி நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அப்படியே தென்னிந்தியாவில் தமிழும் அதைச்சேர்ந்த இதர திராவிடபாஷைகளும்

* இது 1898ல்—திருவனந்தபுரம் சாலைச்செந்தமிழ்க் கழகத்திற்செய்த பிரசங்கக் குறிப்பினின்றும் விரித்தெழுதப்பட்டது.

நின்று நிலவுகின்றன. இதனாலேயே தமிழின்பெருமை இனிது விளங்கும். மேலும், வடமொழிபோல் தமிழ் உலகவழக்கு அழிந்துவிடவில்லை. இலக்கியவழக்கோடு ஜனங்களிடையில் இன்றும் உயிர்த்து உலாவுகின்ற 'நாடோடி' பாஷையென்னும் பெருமையும் வாய்ந்துள்ளது நம்தமிழ். இதுபற்றியன்றோ புராதனர்களுள்ளே கல்வியிற்பெரிய கம்பரும், ஆதுனிகர்களில், தமிழ்ப் புலமைசான்ற மனோன்மணீயநூலாசிரியரும் தமிழைக் கீழ்வருமாறு புகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள்:—

'உழக்குமறைநாலினுமுணர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினுமதிக்கவினினும்மரபினாடி
நிழற்பொலிகணிச்சிமணிநெற்றியுமிழ்செங்கட்
டழற்புரைசுடர்க்கடவுடந்ததமிழ்தந்தான்'—இராமாயணம்.

'ஆரியம்போலுலகவழக்கழிந்தொழிந்துசிதையாவுன்
சீரிளமைத்திறம்வியந்துசெயன்மறந்துவாழ்த்துதுமே.'
—மனோன்மணீயம்.

வடமொழிபோல் தென்மொழிக்கு இலக்கியவிரிவு இல்லையெனினும் அன்மொழி மனிதர்களது நித்தியவியாபாரத்துக் குபகரிக்குந்தன்மையுடையதாயிருக்கின்றது. இது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்குரிய காரணங்களில் முக்கியமானதொன்றென்று நீங்க ளறிவீர்கள். உலகவழக்கத்திலிருக்கிற ஏனைய திராவிடமொழிகளோடு நமதுமொழியை ஒத்து நோக்கினும் அதன்பெருமை மேம்பட்டே நிற்கும். திராவிடபாஷைகளுக்கெல்லாம் மூலபாஷையாய்நின்றது நமது தமிழ் என்றே பாஷாசாஸ்திர விற்பன்னர்கள் துணிகின்றார்கள். இதன் உண்மை எவ்விதமாயினும் ஆகுக. வயது முதிர்ச்சியாலும் இலக்கியவிரிவினாலும் ஒலி இன்பத்தினாலும் தமிழ் மற்றைய திராவிடபாஷைகளைவிட உயர்ச்சி பெற்றதாகவே இருக்கிறது. இது கேவலம் அபிமானத்தாற் சொல்லும் புனைந்துரையென்று நினையாதீர்கள்.

ஆயினும் நமது பாஷையிலுள்ள செய்யுளிலக்கியங்களிற் சிற்சில குறைபாடுகள் ஏற்படாதிருக்கவில்லை. பிரபந்தங்களின் ரூபத்தையொட்டியோ அல்லது அவற்றிற் கூறப்படும் பொருளையொட்டியோ ஆராய்ச்சி செய்வோமாகில் இருவிதத்திலும் இலக்கியங்களின்குறை மலையிற்றீபம்போல் மிக்கு விளங்கும்.

நமது பாஷையில் இயற்றப்பட்டிருக்கிற நூல்களெல்லாம் செய்யுள் ரூபத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; வசனரூபத்தில் அமைத்த நூல்கள் இல்லையென்றே கூறவேண்டும். வசனநூல்கள் இல்லாதது தமிழ்ப்பாஷைக்கு ஒரு பெருங்குறையே. அவைகளின்மையாற் சாதாரண ஜனங்களிடையில் அறிவு பரவுவதற்கு இடமில்லாமற்போனது மாத்திரமல்ல; பாஷையே வளரமாட்டாது ஒரேநிலையில் நின்றுவிட்டது. எவ்வெவ்வழிகளில் நூதனமான சொற்கள் அமைப்பெற்று வழக்கிற் புகுந்து பாஷையை வளர்க்கவேண்டுமோ, அவ்வவ்வழிகளிற் றடைகள் ஏற்பட்டுச் சொல்வளங் குன்றிச் சொல்வனப்பு, சொல்லாற்றல், முதலிய புகழ்தற்குரிய குணங்கள் விருத்தியடையாது போயின. தற்காலத்திற் சிலர் 'நாவல்' என்னும் புதிய கதைநூல்களியற்றி இக்குறையை நீக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இனி வசனநூல், கதைமாத்திரத்தில் நில்லாது சரித்திரம், ஜீவியசரித்திரம், வியாசம், மதிப்புரை முதலிய, பலபிரகாரங்களில் வெளிவரவேண்டும். பிரகிருதி சாத்திரங்களோ, இயற்கையுண்மை மேலெழுந்த தத்துவசாஸ்திரங்களோ, சரித்திரங்களோ, கலைநூல்களோ நம்மிடம் இல்லை. இக்குறைகளும் தக்க வசன நூல்களால் நீக்கப்படவேண்டும். தமிழ்நூல்கள் பெரும்பாலும் செய்யுள்ரூபமாக இருப்பது ஒரு சரித்திர உண்மையை நமக்கு விளக்குகின்றது. ஒவ்வொரு தேசத்தாருடையவும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்தாருடையவும் பூர்வ இலக்கிய சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சிசெய்தாற் செய்யுள்நடை நூல்களே முதன்முதலில் மிகுதியாக இருந்ததாகக் காணப்படுமென்று மெக்காலே என்னும் ஆங்கிலேய ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்வுண்மை நமது பாஷைக்கும் பொருத்தமுடையதாகவே யிருக்கின்றது. நமது பூர்வீகர்கள் இருந்த நிலையினின்றும் நாம் சிறிதும் பெயராது முன் இருந்தபடியே யிருப்பதனாற்றான் நமது இலக்கியமும் ரூபத்தால் மாறுதலடையாது அதன் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தநிலையிலேயே இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் தற்காலத்திற் பரவிவரும் நல்லுணர்ச்சியினால் வெகு சீக்கிரத்தில் இக்குறை நிவிர்த்தியாய்விடுமென நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

பெரும்பாலும் செய்யுள்ரூபமாகத் தமிழ்நூல்கள் இருப்பதுடன் பொருளைக் கவனிக்குமிடத்து அவை, இதிகாச புராணங்கள், ஞான சாஸ்திரங்கள் என்ற இரண்டில் ஒன்றின்கண் அடங்கியொழிகின்றன. நீடித்தகாலம் நம்மிடம் வெளிநோக்கியல்பு குறைந்து உள்நோக்கு

மியல்பு அதிகரித்தே இருந்தது; இன்னு மிருக்கிறது. இதனாலேயே இயற்கைப்பொருள்களைக் குறித்த சாஸ்திரங்கள் குறைந்து மானசிக தத்துவநூல்களாகிய ஞானநூல், தருக்கநூல், சன்மார்க்கநூல் முதலியவை அதிகரித்தன. செய்யுள்ரூபத்தில் நூல்கள் அமைத்துவந்த போதிலும் கவியின் உண்மை லக்ஷணத்தையும், நோக்கத்தையும், கற்பு வல்லாருங்கூடப் பிழைபட வுணர்ந்தார்கள். செய்யுளுக்குரிய விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்தோ அல்லது அதனை இயற்றவேண்டும் ரீதிகளை விசாரித்துணர்ந்தோ நம்மவர்கள் நூல்செய்தார்க ளில்லை. இக்குறை இலக்கிய மதிப்பாசிரியர்கள் இல்லாததால் வந்ததேயன்றி வேறன்று. தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களும் பிற்கால ஆசிரியர்களும் இலக்கியங்களைத் தக்கவாறு ஆராய்ச்சிபுரிந்து மதிப்புரை தந்தார்க ளில்லை. ஆராய்ச்சி வல்லார் சமூகமொன்று ஏற்படாதபடியால் தமிழிலக்கியமென்னும் அகன்ற பிரதேசம் சிற்சில அலங்காரமாளிகைகளால் அழகுபெறுவதோடு நமக்கு அருவருப்புத்தரத்தக்க குடிசைகளையும் குப்பைமேடுகளையும் காட்டி விகாரமடைந்து மிருக்கின்றது. தமிழிலக்கியத்தின் குறைபாடுகளிங்ஙனமிருக்க, தமிழ்க்கவியின் குறைகளைமட்டுமே இங்கே எடுத்து விசாரிப்போம்.

கவியின் பொதுவிலக்கணங்களையும் சிறப்பிலக்கணங்களையும் அறிந்துகொள்ளாது காவியம் அமைக்கத்தொடங்கும் ஆசிரியர் அரங்கின்றி வட்டாடல்தொடங்கும் சிறுவரைப்போல் இடர்ப்படுவர். நற்கலைகளின் ஒரு பிரிவாகிய கவி, நற்கலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகவுள்ள நோக்கத்தைத் தழுவியே நிர்மிக்கப்படல்வேண்டும். நற்கலைகளின் பொதுநோக்கம் இன்பம் பயத்தலே. இவ்வின்பத்தைச் சித்திரம் சிற்பம் முதலியன ரூபவழியாகவும், இசை அல்லது சங்கீதம் ஒலிவழியாகவும், கவி சொல்வழியாகவும் ஊட்டுகின்றன. 'செஞ்சொற்கவியின்பம்' என்றார் கம்பநாடரும். இவ்வின்பம் எங்குக் கெடுகின்றதோ அங்கு நற்கலை யென்பதே இல்லாதாகின்றது. தமிழ்க் கவிக்கடலிற் சற்று இறங்கி நோக்குவோமானல் அங்கே ஆரவாரமும் கொந்தளிப்பும் நுரைநிரைகளுமே ஏராளமாகக் காண்போம். கம்பராமாயணம்போன்று பலவகையானும் சிறந்த காவியங்கள் கிடைப்பது அருமையினுமருமை.

முதன்முதல், நம்முடைய கவிஞர்கள் காவியப்புனையுமுன் காவியத்திற்கேற்ற விஷயத்தைத் தெரிவதிற் கவனஞ்செலுத்துகிறார்களில்லை.

இஃதொரு பெருங்குறை. பௌதிகசாஸ்திரங்களும் தத்துவநூல்களும் காவியநிர்மாணத்திற்கு இடங்கொடுக்குமா? கணிதம், சோதிடம், வைத்தியமுதலிய சாஸ்திரவிஷயங்கட்கும் காவியத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்பட வேண்டும் விஷயங்கட்கும் எத்துணை வித்தியாசம். இதை அறியமாட்டாமையினாலன்றோ வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரவுண்மைகளெல்லாம் காவியத்துறையி லுட்படுத்தப்பட்டன! காவிய இன்பம் தருதற்கொவ்வாக் கணிதத்தையும் கவியிற் புனைந்தனரன்றோ! மருந்தைப்பற்றி இயற்றிய கவிகளெல்லாம் மருந்தினும் கசப்பே! ஞான காவியமெல்லாம் மோன காவியமாகவே முடிந்தன! சோதிடப் பாக்களோவெனின் வாதிடவேண்டிய பாக்களே!

கவியின்பம் கெடுறுவதற்கு இரண்டாவது காரணம் கவித்திறம் சிறிதும் அமையப்பெறாத அறிவிலிகளாலும் போலிக்கவிகளாகிய சித்தர் முதலியோர்களாலும் கவி இயற்றப்பட்டமையே. பல்லிசாஸ்திரம், பக்ஷி சாஸ்திரம், பாம்பாட்டிச்சித்தர்பாடல், ஞானவெட்டி முதலிய நூல்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவைகளிற் 'கேளப்பா' என்று தொடங்கி ஏனைய அடிகளில் 'நாளப்பா' 'தாளப்பா' 'மாளப்பா' என்று எதுகை சேர்த்துக் கவியைமுடித்துவிடுவார்கள். 'பொருள்' இக் கவிஞர்களுக்கு ஓர் பொருளன்று. சித்தர்களெல்லாம் கவியின அழகைக்கெடுக்கவந்த பிரசித்தர்களே யென்று அன்னார் இயற்றியநூல்களை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளாதொழியார்.

மூன்றாவதாக, வித்துவான்களென்று மதிக்கப்படுமெவரும் கவி எழுதப் புகுந்தது கவிச்சிறப்புக் குன்ற வேறொருகாரணமாயிற்று. கவி பாடுந்திறம் ஒருவனிடம் இல்லையேனின் அவனை ஒரு தமிழ்வித்துவான் என மதித்தலே கூடாதென்ற தப்பெண்ணம் நம்மிடம் வேரூன்றி நிற்கிறது. இதனால் உத்தமக்கவிகளாகிய நென்மணிகளோடு போலிக் கவிகளாகிய பதர்களும் விரவிக்கிடக்கக் காரணமாயிற்று.

இயற்கையிலேயே கவிவாசனை அமையப்பெறாத வித்துவான்களது கவிகளிற் கவிச்சுவை சிறிதும் காணுதலரிது. அவைகள் பல கல்வித் துறையினும் அவர்களுக்குள்ள திறமையினைக் காட்டுமாயினும் ரசமில்லாக் கனிபோல் இன்பம் சிறிதும் பயவா. அதிவீரராமபாண்டியனது 'நைடதம்' சிவஞானசுவாமிகளின் 'கம்பராந்தாதி' மகாவித்துவான்

மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் 'திருத்தில்லையமகவந்தாதி' முருகதாச ரென்னும் தண்டபாணிசுவாமிகளின் 'ஒலியலந்தாதி' முதலிய நூல்கள் நாற்சொல்லும் உண்மையை விசதமாக்கும். இக்கவிஞர்கள் புத்திசாமர்த் தியத்திலோ பாண்டித்தியத்திலோ குறைந்தவர்களென யாரும் சொல்லத் துணியார். ஆயினும் அவர்களது பாடல்களை இன்பம் ஒழுகும் பாக்க ளாக நற்கலையுணர்ச்சியுடையார் மதிப்பரோ? மேலான கவிமாதுரியம் அமையவேண்டுமாயின் ஒரு கவிஞனிடம் இரண்டு விசிஷ்டதர்மங்கள் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல்வேண்டும். அவற்றி லொன்று பிறப்புவிசே டத்தினாலமைவது. அழகில் ஈடுபடும் உணர்ச்சி நலன், அவ்வழகினைக் கருத்தினால் நூதன ரூபங்களில் அமைக்கவல்ல மனோதர்மம், முதலிய குணவிசேஷங்கள் ஒருகவிஞனிடம் பிறவியிலேயே பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும். உலகத்திலுள்ள மகாகவிகள் எல்லாரும் இவ்வகைப் பிறப்பு விசேஷமுடையவர்களே. மற்றொன்று அநுபவவிசேடத்தினாலமைவது. லோகாநுபவத்தால் மக்களைப்பற்றியனவும் பிரகிருதியைப்பற்றியனவு மாகிய உண்மைத்தொகுதிகளை உணர்ச்சிவழியே அறிந்தவனாதலோடு காவியப்பயிற்சியும் நிரம்ப உடையனாதல். இவற்றால் காவியத்திற பிரதி பாதிக்கவேண்டிய உண்மைகளும் அவ்வுண்மைகளைத் தக்க அழகோடு வெளியிடவேண்டிய பாஷாபரிஞ்ஞானமும் ஏற்படும். இந்த விசேஷ குணமும் மகாகவிகள் எல்லாரிடமும் காணப்படுவனவே.

நான்காவதாகப் பொருளைக்காட்டினும் உருவத்திற்கு அதிகச் சிறப்பு நமதுகவிஞர்கள் கற்பித்துவிட்டார்கள். சந்தப்பாக்களும் ஏக பாதங்களும் கோமூத்திரி முதலிய சித்திரக்கவிகளும் பாற்கடலிலெழுந்த விஷமென்று சொல்லலாமேயன்றிப் பிறிதென்சொல்வது? ரதபந்தம், நாக பந்தங்களெல்லாம் கவியின் மனோபந்தங்களேயல்லாமல் வேறென்ன? 'மாலைமாற்று' என்பது உண்மைக்கவியின் வேலைமாற்றே! 'சுழிகுளம்' என்பது கவிஞர்முழ்கும் இழிகுளமல்லவோ! 'நாதைகரப்பு' என்று கூறுவதைக்காட்டிலும் கவிஞரின் போதகரப்பு என்று சொன்னால் தவ றில்லையே! 'பிறிதுபடுபாட்டு'ச் சமைக்கப் புகும் கவியின்பாடு சிறிது படுபாடோ! ஐயோ! இக்கவிஞர்கள் எல்லாரும் வாயையும் மூக்கையும் மூடிச் செவிவழிசுவாசம்விட்டு மாளுகின்றார்களே! சிவஞானசுவாமிகள் செய்த காஞ்சிப்புராணத்தில் சுரகரசப்படலம்நோக்கிச் சித்திரப்பாக்களின் விசித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். வீரமாமுனிவர் வீரமாமுனிவர் செய்த சேதுபுராணத்தில்,

'நேசமோடுதகழ்கிலைமொழிதன்னைநீத்தான்
பூசுரனென்றுதொக்கபுணர்மொழியிரண்டுதம்மில்'
(—வேதாளவாதச்சருக்கம்) எனவும்,
'வெறுங்கையாரென்னும்பேரின்மென்மையைவன்மைசெய்யும்'
(—இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்கம்) எனவும்,

வரும் செய்யுட்களிற் கவியின்பம் உளதாகக் கருதுவாரும் உளரன்றே!

ஐந்தாவதாக, நம்மிடையே கவி இலக்கணவித்துவான்களால் வரையறுக்கப்பட்டு வளர்ச்சிகுன்றிப் போய்விட்டது. இதனாற் காவியத்துறையில் நூதனக் கருத்துக்களும் நூதன அணிகளும் தோன்றுமறப்போயின. சங்ககாலத்து இலக்கிய கர்த்தர்கள் இக்கட்டுப்பாட்டினால் வருந்தினார்களில்லை. பிற்காலத்துப் புலவருக்கோவெனின் முன்னோர்களது இலக்கிய இலக்கணநூல்கள் 'சுருதி' போன்று இன்றியமையா ஆதாரங்களாய் முடிந்தன. நூல்கள் இன்னின்ன மொழிகளிற்றொடங்கி, இன்னின்ன மொழிகளில் முடியவேண்டுமென்றும் உவமானங்கள் இன்னின்னபொருள்களில் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்றுமுள்ள நிபந்தனைகள் கவிஞனது மனோதர்மத்தை வளரச்செய்யுமா? இலக்கண விளக்கமென்னும் சிறந்தநூல், மலைமகள் என்று அமங்கலப்பொருள்படத் தொடங்குதலை ஆக்ஷேபித்துப் புலவரேறு என மதிக்கப்படும் சிவஞானசுவாமிகள் குறைகூறினாரென்பதை அறியாதார் யார்? இதைத் தற்காலத்துக் கல்விவல்லார் அங்கீகரிப்பரோ? மேற்கூறிய சுவாமிகள் செய்ததுபோன்ற குதர்க்கவாதச் சண்டமாருதத்தினாற் கவியென்னும் பசுங்கொம்பு முற்காலத்திற் சிதற அடிக்கப்பட்டதென நாம் அறியவேண்டும்.

ஆறாவதாக, நமது காவியங்களெல்லாம் மதசம்பந்தமாகவெழுந்தனவாயுள்ளன. பாரதம், இராமாயணமென்னும் இதிகாசங்களும், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலிய புராணங்களும் காஞ்சிப்புராணம், குற்றாலப்புராணம் முதலிய ஸ்தலபுராணங்களும் தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி முதலிய திருமுறைகளும் தாயுமானவர், பட்டினத்தார் முதலியோரது தோத்திரப்பாக்களும் பதிகம், பரணி, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, உலா, அந்தாதிமுதலிய பிரபந்தத்தொகைகளும் சைவ வைஷ்ணவ வைதிக மதங்களைத் தழுவி இயற்றப்பட்டனவேயாகும். சிந்தாமணி, மணிமேகலை, சூளாமணி முதலிய நூல்களினும் ஜைன புத்தமதக்கொள்கைகள் நிரம்பப் பயின்றுவர்

திருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், சங்க நூல்களில் இவ்வாறு காணுதல் அரிது. புறநானூறு, கலித்தொகைமுதலிய தொகைநூல்களை நோக்கினால் இங்கே கூறியதன் உண்மை யறியலாம். இந்தச் சமயப்பற்று ஆரியரோடு வடநாடுவந்தபிறகுதான் திராவிடர்களிடம் அளவுக்குமிஞ்சி அதிகரித்து விளங்கியதெனத் திட்டமாகக் கூறக்கூடும். உதாரணமாக அக்காலத்திருந்த தமிழர்களுடைய பெயர்களையும் தற்காலத்துத் தமிழர்களுடைய பெயர்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் நாம் மதத்தால் முற்றும் விழுங்கப்பட்டோமென்பது அறியலாகும். ஜீவிதத்திலேயே மதப்பற்று அளவுகடந்து நிலைபெற்றால் அந்த சமுதாயத்தாரது இலக்கியத்திலும் புகாதிருக்குமோ? பிற்காலத்துத் தமிழ்நூல்களெல்லாம் மேற்கூறிய காரணத்தால் மதநூல்களேயாயின. சிதம்பரம்—இராமலிங்கசுவாமிகளின் கவித்திறம் அருட்பாவை வாசித்து அதில் ஈடுபட்டோர் யாரும் எளிதிலுணருவர். எனினும் இவரது அருமையான கவித்திறத்தைப் பக்திக் கடலின்மட்டும் கவிழ்த்தனரேயன்றி மனிதரது உலகவாழ்க்கைக்குத் துணையான பெருங்காரியத்துறைகளிற் காட்டினாரில்லை. இது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே.

ஏழாவதாகச் சங்கச்செய்யுட்களை யொழிந்த பிற்காலத்துக் காவியங்களில் 'உண்மை' முற்றும் மறக்கப்பட்டது. அவைகளிற் பிரகிருதிவருணனை தாறுமாறே இருக்கும். அரசர்கள் கூடவேண்டுமாயின் ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுங் கூடிவிடுவார்கள்! 'திணை' 'திணைமயக்கம்' முதலியவருணனைகள் கவிஞனது சொல்வளத்தைக் காட்டவேண்டியதே தவிர நிலவளத்தைக் காட்டவேண்டியதில்லை! 'வரம்பெலாமுத்தம் தத்தும் மடையெலாம்பணிலம்' என்றமாதிரி எங்கு நாம் கண்ணைத்திருப்பினும் பொற்குன்றமும் முத்தின்குவையும் பவளத்திரளுமேயல்லது வேறொன்றுமில்லை! பசைபற வறந்த பாலைநிலமேயானாலும் கவிசாதுரியத்திற்காக அது பாலும் தேனும் பொங்கித் ததும்பும்! உருவத்தால் எப்புருடனும் மன்மதனாதலும் எப்பெண்ணும் இரதியாதலும் சர்வசாதாரணம்! வறுமைநோயால் நலியப்பட்ட மாந்தரும் குபேரராய்விடுவார்கள்! சுருங்கச் சொல்லிற் கவிஞனுடைய இயற்கைவருணனைகளை அலங்காரமாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமேதவிர உண்மைக்கூற்றாக நினைத்துவிடக்கூடாது. அலங்காரசாஸ்திரத்தில் 'உயர்வுநவிற்சியணி' என்று ஒரு அணியிருப்பதாக அறிவீர்களே, அது மிதமாகக் கையாடப்

படுமானுற் கவிக்கு ஒருவித அழகும் மனதிற்கு ஒருவித இன்பமும் கொடுக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்தியக்கவிகள் அதனை அளவுகடந்து உபயோகப்படுத்தி அருவருக்கத்தக்கவிதத்தில் ஆக்கிவிடு கின்றனர். அளவுக்கு மிஞ்சினல் அமிர்தமும் நஞ்சல்லவோ. ஆங்காங் குச் சிற்சில இடங்களில் உபயோகப்படுத்தினல் அணியாகும்; இல்லா விட்டால் அது மகிழ்ச்சியைக்கொல்லும் பிணியாகவே முடியும்.

எட்டாவதாக, நமது காவியங்களிற் சன்மார்க்கநாசத்திற்கேதுவான கதைகளும் வருணனைகளும் மலிந்துகிடக்கின்றன. பாதாதிகேச வரு ணனையில் ஸ்திரீகளின் ஒவ்வொரு அவயவமும் வருணிக்கப்படாவிடிற் குற்றமாக முடியுமாம். கலவிப்போரைப் பாரதத்திலும் பெரியபோராக விரித்து வருணிக்கின்றார்கள் அதிவீரராமபாண்டியன் முதலிய புலவர் கள். வாலியைக்கொன்ற இராமனது வஞ்சனையும் பாரதப்போரில் சூரியனை மறைத்த கிருஷ்னனது வஞ்சனையும் இகழத்தக்கனவாயிருந்தும் மதக் கோட்பாட்டின்மருட்சியாற் புகழப்பட்டன. சாதாரணக் கவிஞர்கள் இங்ஙனம் இழுக்கினும் சைவசித்தாந்தபானுவாய்விளங்கித் திராவிட மகாபாஷ்யம்வகுத்த முனிபுங்கவரும் இராமாயண நாந்திச்செய்யுட்கு நூறுகுற்றங்கூறித் தமது பெருமையை நிலைநாட்டினவருமாகிய சிவஞான சுவாமிகள் தமது காஞ்சிப்புராணத்திற் சுரகரீசப்படலத்திற் கூறியுள் ளது போன்ற ஆபாசக்கதைகளைக் கூறுதல் தகுதியாகுமா? சைவசமய ஆசாரியர்களின் தலைவரான ஞானசம்பந்தருங்கூடப் பாண்டிமாதேவியை வருணிக்குமிடத்து, 'பையரவ...........பாண்டிமாதேவி' என்று கூறி நம்மைப் பிரமிக்கச்செய்கின்றார்.

இக்குறைகளாகிய கொப்புளங்களாற் காவியம் என்னும் மெல்லணங் கின்றேகம் விரூபமடைந்திருக்கின்றதென்பதை யாரும் சம்மதிக்கவேண் டும். இம்மாதிரிப் பலகுற்றங்களும் அம் மெல்லியலைப் பீடிக்கத் தக்க கார ணங்கள் உண்டென்றே சொல்லுவேன்.

(i) சமுதாயத்தாரது அறிவின் வறுமை:—சிறந்த காவியங்கள் அமையவேண்டுமாயின் அவற்றிற்குத்தக்க கருத்துச்செல்வம் மிகுதி யாக விருத்தல்வேண்டும். கருத்துச்செல்வம் உண்டாவது சமுதா யத்தாரது பலதிறப்பட்ட அநுபவ முதிர்ச்சியைப் பொறுத்திருக்கிறது. அநுபவமுதிர்ச்சியென்பது அறிவுமுதிர்ச்சியே. ஆதலால் அறிவு

முதிர்ச்சியில்லாதே அஞ்ஞானம் என்னும் இருளிற் கிடந்து தத்தளிக்கும் மனிதர்களிடையிற் பெருங்காவியங்கள் உதிப்பது அருமை. இயற்கையிலேயே அதி நுட்பபுத்திவாய்ந்த புலவர்களும் தம் காலதேசங்களினுற் கட்டுண்டு கிடக்கவேண்டியதாய் ஏற்படுகின்றது. தம் சமுதாயத்தாரோடு ஒட்டிபொழுகுதல்வேண்டுமேதவிர அவரைப் புறமே நிராகரித்துத்தள்ளி மேற்சொல்லுதல் சாலாது. ஆகையினுற்றுன் ஒவ்வொரு கவிஞனது நூலினும் அவனது சமுதாயத்தின் நிலையும் ஒருவாறு தோன்றி நிற்கிறது.

(ii) கவியைப்பற்றிய தப்பெண்ணம்:—கவியின் பொதுவான இலக்கணத்தைப்பற்றியும் சிறப்பிலக்கணத்தைப்பற்றியும் தவருன எண்ணம் நம்மில் அநேகர் இன்னும் வைத்திருக்கின்றனர். கவி நற்கலைகளில் ஒன்றென்றும் அதன்நோக்கம் இன்பம் பயப்பதே என்றும் முன் கூறியுள்ள உண்மையை இன்னும் அறியாதார் மிகப் பலர். மாத்தியு ஆர்னல்டு (Mathew Arnold) என்ற ஆங்கில ஆராய்ச்சியாளர் ஜீவித மகத்தத்துவங்களை ஆராய்ந்துவிளக்கும் கருவியே கவியாம் என்று கூறியதனுன்மாத்திரம் கவி நற்கலையாகாமற்போய்விடுமா?

(iii) அளவுகடந்த மதப்பற்று:—இதனுல் மதவிஷயங்களை எடுத்துக் காவியம்புனைவார் நற்கலையுணர்ச்சிகளை விருத்திசெய்யுமாறு கவிபுனையாது மதவுணர்ச்சியைமட்டிலும் விருத்திசெய்யக்கூடிய செய்யுட்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பெரியபுராணம் கந்தபுராணம் முதலிய புராணங்களே சான்றுகும். இவைகள் உண்மைக் கவியின்பம் தரத்தக்கவையல்ல. இராமசரித்திரம் என்னும் ஒரே விஷயத்தை எடுத்துத் துளசிதாசரும் கம்பரும் காவியஞ் செய்துள்ளார்கள். துளசிதாசரது காவியம் பக்திச்சுவை துளும்புதலின் மதவுணர்ச்சியை விருத்தி செய்வதும், அதுபோலாது கம்பரது காவியம் கவிச்சுவை துளும்புதலின் நற்கலையுணர்ச்சியை விருத்திசெய்வதுங் காணலாம். ஆங்கிலேய கவிஞராகிய மில்டனும் (Milton) இத்தாலியக்கவிஞராகிய டாண்டேயும் (Dante) மதவிஷயத்தைக் காரியார்த்தமாக எடுத்துக்கொண்டபோதிலும் அவர்களுடைய சிறந்த கவித்திறத்தால் உயர்தரமான காவியங்கள் இயற்றியிருக்கின்றுர்கள்.

இங்கே கூறியதுபோன்ற பலகாரணங்களினால் நமது காவியங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் குறைபாடுகளை முழுதும் நீக்கிக் கவியை ஓர் உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய வழிகளைப்பற்றி இனி ஆலோசிப்போம். காவியம் இயற்றப்போகும் கவிஞன் இரண்டு முக்கிய விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். அவையாவன:—

(i) காவியத்திற்காம்விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்தல்.

(ii) அவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சிறந்த காவியம்புனையும் முறைகளையறிதல்.

இவ்விரண்டினும் ஒருபடியே கவனஞ்செலுத்தாவிடிற் காவியம் அழகு குன்றிவிடுதல் நிச்சயம். ஆதலாற் கவிஞர்கள் இவ்விரண்டினும் கவனஞ் செலுத்தக் கடமையுள்ளாராகின்றார்கள்.

காவியத்திற்குரிய விஷயங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் பொதுவாகக் கவிஞனது அறிவுமுதிர்ச்சியும் அவனது வழுவுதலில்லாத உணர்ச்சிப் போக்குமே வழிகாட்டியாயிருப்பினும், புறமேயிருந்து சிலவிதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வது நலமாகும். முதலாவது:—இன்பம்பயக்கும் விஷயங்களையே தெரிந்து எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதிக்குமாறாக வே ஆங்கிலநாடகக்கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியரது (Shakespeare) டைட்டஸ் அன்டிரானிக்கஸ் (Titus Antronicus) என்ற நாடகமும் பெரியபுராணத்திற் சிறுத்தொண்டர்சரித்திரமும் கவிஞர்கையிற்புகுந்த வாள் மாதிரி வாசிப்போர் மனத்தை அறுத்துப் போழ்கின்றன. தற்காலம் அபிநயிக்கப்படும் புதிய நாடகங்களை நடித்துக் காட்டும் நடர்களோ எந்தக்கதையானாலும் நிமிஷநேரத்தில் நாடகமாக்கிவிடுவர்! ஒரு ராஜாவும் ஒரு விதூஷகனும் ஒரு ராக்ஷஸனும் ஒரு ரிஷியும் ஒரு கலியாணமும் வேண்டும்; கதை எவ்வளவு அசம்பாவிதமாயிருந்தாலுஞ் சரி; அது அவர்கள் கையில் நாடகமாகிவிடும்! அரபிக்கதையில் வருகிற அதியற்புத விநோதகதைகளெல்லாம் அவர்களுக்கு நாடகத்திற்காம் கதைகளே! அறிவு முதிர்ச்சியில்லா, இந்நடர்கள்போலாது கவிஞர் காமியற்றும் காவியத்துக்கு விஷயம், நற்கலையுணர்ச்சிவழியால் ஆராய்ச்சி செய்தே எடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இரண்டாவது:—சாஸ்திரவிஷயங்களோ, சரித்திரவிஷயங்களோ எடுத்துக்கொள்ளப்படினும் அவ்வைகளில் உதிக்கும் உண்மைகளைக் காவிய இன்பமெனும் அமுதளாவியே

படைக்க வேண்டும். ஷெல்லி (Shelly) பெனும் ஆங்கிலக்கவி இயற்றிய 'மேகம்' (Cloud) என்னும் கவிதையை வாசிப்போருக்கு இவ்வுண்மை நன்ருகப் புலப்படும் மூன்ருவது:—இன்பவுணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுக்காதவிஷயமோ அல்லது துன்பவுணர்ச்சியைமட்டும் தரத்தக்கவிஷயமோ எடுத்துக்கொள்ளப்படின் அவற்றைக் குறித்து விஸ்தரியாமல் அவற்ருேடு சார்புள்ள வேறு இனிமைதரத்தக்க விஷயங்களையும், அதுவும் சாத்தியமில்லையெனக்கண்டால் அவ்விஷயத்தினின்றெழும் நமது கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் இன்பவழிப்படுத்தி வருணிக்க வேண்டும். கிரே (Grey) என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞரின் 'எலிஜி' (Elegy) என்றுசொல்லுகிற இரங்கற்பா முன்னதற்கும், கூப்பர் (Cowper) என்பவரின் 'சோபா' (Sofa) பின்னதற்கும் உதாரணமாய் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நான்காவது:—எடுத்துக்கொள்ளப்படும்விஷயம் இயன்றவரையிற் புதிதாயிருப்பின் நலம். எப்பொழுதும் புதுவிஷயம் கவிஞர் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஏனெனில் ஜனங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கும் விஷயமானல் அதைக்கொண்டெழுந்த காவியம் ஜனங்களுடைய மனதில் நன்ருகப்பதிந்து இன்பங்கொடுக்குமென்று கவிஞர்கள் நம்புகிருர்கள். இது மறுக்கக்கூடியதன்று. எனினும் நூதனவிஷயங்களாக விருப்பின் ஜனங்களுக்கு முன்னதினும் பலமடங்கு ஆநந்த முண்டாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஒரு தக்கவிஷயம் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டபின் காவியம் இயற்றும் முறையிற் கவிஞன் சிற்சில விதிகளைக் கைபாடல் வேண்டும். இவைகள்:—

1. காவியத்தின்பொருளைப்பற்றியன

2. காவியத்தின் உருவத்தைப்பற்றியன

என்று இருவகைப்படும்.

பொருளைக் கவனிக்குமிடத்து, முதலாவது:—கவிஞன் காவியம் புனையும் ரீதியில் ஆலோசனைசெய்யவேண்டும். கதையின்போக்கை முற்பட வகுத்துக்கொண்டு அம்முறை வழுவாது ஒரேரீதியில் அதனை அமைக்கவேண்டும். சில இடங்களில் அநாவசியமாக விரித்தும் சில விடங்களில் அாவசியமாகச் சுருக்கியும் கதை நடைபெறச்செய்தல்

கூடாது. நைடதமென்னும் காவியம் சென்றுதேய்ந்திறுதல் என்னும் குற்றத்திற்கு இலக்கானது, இவ்விதியை ஆசிரியர் கவனியாதபடியால் தான். மேலும் பெருங்காப்பியங்களுள், சிறுகதைகள் ஆங்காங்குக் கிளை களாகப் பிரியவேண்டுமானாலும் முக்கியகதையின் றொடர்ச்சியை அவை முறித்துவிடாவண்ணம் கதைகள் இயைக்கப்படவேண்டும்.

இரண்டாவது:—காவியத்தில்வரும் இயற்கைவருணனையோ, நாயகன் நாயகி முதலிய பாத்திரங்களின்வருணனையோ, உண்மையோடு மூரணுதிருக்கவேண்டும். இவை உண்மையினின்று பிறழுமாயின் நற்கலையின் முக்கிய நோக்கமான இன்பம் இல்லாதொழிகின்றது. இவ்விதியை ரஸ்கின் (Ruskin) என்ற ஆங்கிலகலாசாஸ்திரி விரிவாகத் தமது நூல்களிற் பலவிடத்தும் கூறுகின்றார். ஆனால், இன்பம் பயத்தலைக்கருதி உண்மையை அலங்கரித்து மாற்றிக்கூறுவதனாற் கவிஞன் உண்மையைக் கைவிட்டவனாகமாட்டான். காமத்தை ஒரு வெப்பநோயாக வருணிப்பது தமிழ்க்கவிஞரின் மரபு; அதனாற் கிடக்கைமலர் கரிந்து போவது வெப்பத்தின் கொடுமையைக்காட்டக் கவிஞர் எடுத்துக்கொள்ளும் கற்பனை. இதனைப் பொய்யென்றுதள்ளவேண்டிய ஆவசியமில்லை. ஓரணியாகமாத்திரம் மதிக்கவேண்டும். கற்பனை ஆவசியங்களுக்கல்லது இயற்கையுண்மைகள் சிதைய ஒருவன் கவி இயற்றுவானாகில் அது இன்பம் பயக்கும் கவியின் மூலலக்ஷணமே பொருந்தாதாகிவிடும்.

மூன்றாவது:—சொல்லைப்பார்க்கிலும் பொருளிற் கவனம் செலுத்தப்படல்வேண்டும். சிறந்த பொருளமைதியில்லாக் கவி உயிரில்லா உடம்பு போலாம். இவ்வகைச் செய்யுட்களை ஆங்கிலத்தில் 'வெர்ஸ்' (Verse) (யாப்பு) என்றும், அதை இயற்றுகின்றவரை (Versifir) யாப்புறுப்போர் என்றும் கூறுவர். கவியிற் பொருள் நயம் ஏற்படுதற்கு முக்கியகாரணமாவது கவிஞனது மனோதர்மமே. இதில் ஒரு பகுதியை ஆங்கிலேயர் (Creative Imagination) கற்பனாசக்தி என்று பெயரிட்டு வழங்குகின்றனர். இந்தச்சக்தியோடு ஒரு கவிஞனுக்கு வராளமான காவியக் கருத்துக்களும் (Poetical ideas or concepts) வேண்டும். இது உணர்ச்சிவழியொழுகும் புத்திசாதுரியத்தினால் வரவேண்டிய பாகம். இவ்விருவகை மானஸதத்துவங்களாலும் பொருட்செறிவும் பொருள் வனப்பும் கவியில் ஏற்படும். இப்படிக்கன்றிப் பொருளை முழுதும்

விளக்கிக்காட்டுவது கவியின் லக்ஷணமாகாது. ஒருசரித்திரகர்த்தா கதைத்தொடரைச் சாங்கோபாங்கமாக விரித்து ஒன்றையும் விடாது கூறக் கடமைப்பட்டவராகிறார். கவிஞனோ அங்ஙனம் செய்தல் கூடாது. சிற்சில விடங்களிற் கதைத்தொடரையும் அதில்வரும் சம்பவங்களையும் கதாபுருஷர்களின் மனோபாவங்களையும் அவர்களது சம்பாஷணைகளையும் சிறிது சூசிப்பித்து விட்டுவிடவேண்டும். இவ்வித சூசனைகளிலிருந்து காவியம் வாசித்தோ கேட்டோ உணர்வார் மனதில் அநேக தொனிப் பொருள்கள் தோன்றுமாறு கவிபுனைதல் வேண்டும். இதனையே ஆங்கில நூலார் (Suggestiveness) என்றும், வடநூலார் வியங்கியம் என்றும் கூறுவர். இதுவே கவியின் உயிர்நிலையென்றெண்ணுங்கள். கம்பராமா யணத்திற்குப்பின்வந்த புராணகர்த்தர்களில் அநேகர் இவ்வரிய இலக் கணம் பெறாது கவிஞர் என்னும் பெயருக்கே உரியரல்லராய்விடு கின்றனர்.

நான்காவது:—காவியத்திற் சன்மார்க்கவழு ஏற்படாதிருக்கவேண் டும். வாய்மை, பொறுமை, தயைமுதலிய நற்குணங்களுள்ளார் இன் புறுதலும் அவையில்லார் துன்புறுதலும் ஆவசியமே. இதனையே மேற் றிசையோர் (Poetical justice) காவியநீதி என்று சொல்லுவர். ஆயி னும் சிற்சில இடங்களில் தருமம் தாழவும் அதருமம் தழைக்கவும் காண்கின்றோம். இம்மாதிரிக் கதைகளைக் கவிஞர் எடுத்துக்கொள்வா ரேயானால் அவைகளை விஸ்தாரமாகக் கூறுமிடத்துக் கேட்போர் வாசிப் போர்மனதில் அவை ஒரு குறைபாடான நிலையைக் குறிக்கின்றன என்று தோன்றுமாறே அறிவுறுத்தல்வேண்டும். சன்மார்க்கத்தோடு முரணிக் காவியம்புனைவது நலம்பயக்கவேண்டியதோர் சக்தியைத் தீயவழியிற் செலுத்துவதாகும். பைரனுடைய (Byron) டான் ஜுவான் (Don juan) என்னும் ஆங்கில காவியமும் தமிழில் அகத்திணையிற் களவினைச் சிறப்பித்துக் கூறும் நூல்களும் இவ்விதிக்கு மாறுபாடாகவே எழுதப் பெற்றனவென்று எளிதில் அறியக்கிடக்கின்றன. விறலிவிடுதூது என்ற நூல் சிறுவரை நன்னெறியில் ஊக்குமென யார்தாம் சொல்லுவர். இதைபொட்டி அதிவீரராமபாண்டியர், கம்பர் இவ்விருவரையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கள். நளனும் தமயந்தியும் அநுபவித்த சுகத்தை எத்தனையோ செய்யுட்களில் விரித்து வருணிக்கின்றார் முன்னவர். கம்பரோவெனின், சீதைபால் இராமன் துய்த்த இன்பத்தை 'மார்க்கடலன்ன மனத்தவளோ

டும், கார்க்கடல்போல் கருணைக்கடல் பண்டைப், பாற்கடலன்னதோர் பள்ளியணைந்தான்' என்ற வளவே சூசிப்பித்துள்ளார். ஒரு உயர்தர கவிஞன் சன்மார்க்கபோதகனாகவும் ஏற்படவேண்டியவனாதலால் அறநெறி வழுவாவண்ணம் சிலசம்பவங்களை மறைக்கக் கடமைப்பட்டவனாக ஆகின்றான்.

இனி, காவியம்புனையும் முறையில் உருவத்தைப்பற்றியுள்ள விதிகளை யாராய்வோம். முதலாவது:—ஜனங்களிடை வழங்குகின்ற சொற்களையும், சொற்றொடர்முறைகளையும் அநுசரித்தே காவியம்புனைதல் உசிதமாகும். ஆனால் அங்ஙனம் புனையுங்காலத்து பாஷையைச் செய்யுள் நடையாக்கிக்கொள்ளுதற்குத் தக்க வேறுபாடுகள் முறையறிந்து செய்துகொள்ளப்படல்வேண்டும். சுவபாஷாரீதியைச் சற்றுங் கவனியாது, சிறிதும் தொடர்பில்லாத அந்நியபாஷாரீதியிலே தமிழிற் காவியமியற்றப்புகுவோமானால், அது வீண்முயற்சியாகவே முடியும். 'லீலநாடகம்' 'இரவிவர்மா' என்ற நாடகநூல்கள் இதனை உண்மைப்படுத்தும். இப்படிச்சொல்லுவதனால் முழு மாமூலைப் பின்தொடர்ந்தே கவிபியற்றல் வேண்டுமென்று நான் சொல்லவரவில்லை. நமது காவியஅமைப்பிற் சிற்சிலவிடங்களில் மாற்றம் செய்தால் நலமாகவேயிருக்கும். அவைகளை இங்கே விரிவாக எடுத்துக்காட்டவேண்டாமென்று நினைக்கிறேன். பாயிரம், காப்பு, அவையடக்கம், பதிகம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் முதலிய நூலுறுப்புகள் இனிவருங் காவியங்களில், இதுவரை உள்ளன போலவே இருக்கவேண்டுவது ஆவசிகமில்லை. இப்படிக் கருப்பிடித்துக் கொடுத்ததனாற்றான் கவிஞரது மனோதர்மம் அவைகளிற் கட்டுண்டு காவியங்கள் ஒரேமாதிரியில் வார்க்கப்பட்டுவந்தன. இவ்வழக்கத்தினாற் புதியன புனையும் ஆற்றல் (Originality) அறவே கெட்டுவிட்டது.

இரண்டாவது:—கவியை அலங்கரிக்கும் அணிகள் புதியனவாகவும் பொருத்தமுடையனவாகவும் மனதிற்கு இன்பம் தரத்தக்கனவாகவுமிருக்கவேண்டும். 'பிறைநுதல்' என்று சொல்லிச்சொல்லி நுதலினது விசேஷ அழகைக் கெடுத்தார்களேயன்றி அதனைமேம்படுத்தினார்களில்லை. முற்காலக் கவிஞர்களைத் தொடர்ந்தே பிற்காலக்கவிஞர்களும் அலங்காரங்களை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது ஆவசிகமில்லை. மேற்றிசைக் கவிஞர்கள் அணிபுனைவதிற் றத்தம் மனோதர்மவழியே சென்றிருக்கின்

ஞர்கள். இதனல் அவர்களுடைய காவியங்கள் நூதன அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று வாசிப்போரது மனதைக் கவருகின்றன. தமிழ்க் கவிஞர்களிற் பிற்காலத்தார் புனைந்துள்ள காவியங்களோ ஒரு அச்சிலே யிட்டு அடித்த பிரதிகள்மாதிரி ஒரே தன்மையுடையனவா யிருக்கின்றன. இதனல் அவற்றிற் காவியச்சுவை குன்றிவிடுகின்றது.

மூன்றுவது :—சொற்களைப்புணர்த்திச் சிருஷ்டிக்கும் காவியநடை யிற் சில முக்கியகுணங்க ளமைதல் ஆவசிகம்.

(1) முதன்முதல், தெள்ளியநடையாகவிருக்கவேண்டும். கவியி னது பொருள் வாசிப்போர்மனதில் எளிதிற் பதியத்தக்கதாக விருத்தல் வேண்டும். பொருளைப்பற்றி மயங்குதற்கோ திகைப்பதற்கோ கவி யிடங் கொடுக்கக்கூடாது. இந்தத் தெளிவு என்னும் கவியின் உத்தமகுணத் தைக் கம்பர் தமது இராமாயணத்திற் பலவிடங்களிலும் அழுத்திக் கூறுகின்றார். ஒருகவியிற் 'புன்கவியெனத்தெளிவின்றி' என்றனர். பம்பைவருணனையில் அந் நீர்நிலையின் தெளிவையும் ஆழத்தினையும் வியந்து 'கற்பகமனையவக்கவிஞர்நாட்டிய சொற்பொரு'ளோடு உவமிக்கி ன்றார். கோதாவரியை வருணிக்குஞ் சந்தர்ப்பத்திலும் 'சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென்றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்—கவிபெனக்கிடந்த கோதா விரியினை வீரர்கண்டார்' என்று எடுத்துக்கூறுகின்றார். கவியில் இத் தெளிவு ஏற்படவேண்டுமானுற் கவிஞரது கருத்துக்கள் தெளிவுபெற் றிருப்பதோடு அக்கருத்துக்களைத் தக்க சொற்றொடர்களில் அமைத்து நமக்குப் புசட்டவும் சக்தி ஏற்படவேண்டும். இவற்றில் முன்னது இயற்கைலத்தாலும், பின்னது காவியம் முதலிய நூற்பரிசீலனையி னாலும் வருமேதவிர வேறல்ல.

(2) ஒழுகிசைநடையினவாகவும் கவிகள் இருத்தல்வேண்டும். இந்நடை கம்பராமாயணத்திற் பலவிடங்களிலும் பயின்றுள்ளது. ஒழு கிசைநடையென்றால் வாசிப்போனது நாத் தடையுருவண்ணம் ஆற் றொழுக்குப்போலக் கவியோடிச்செல்வது. இராமாயணத்திற் கங்கைப் படலத்து முதல் நாலுகவிகளையும் வாசித்து அவற்றின் ஒழுகிசையை யறிந்து ஆனந்திக்கவேண்டியதே:

'வெய்யோனொளிதன்மேனியின்விரிசோதியின்மறையப்
பொய்யோவெனுமிடையாளொடுமிளையானொடும்போனான்
மையோமரகதமோமறிகடலோமழைமுகிலோ
வையோவிவன்வடிவென்பதொராழியாவழகுடையான்.'

கலன்காண்படலத்தில் 34-வது கவிதொடங்கி இறுதிவரை வாசித்துப்பார்க்க. பள்ளத்துப்பாயும் நன்னீர்போலவே தட்டுத்தடையில்லாமல் விரைந்துசெல்லும் கவியினிசையில் உங்கள் மனதும் இழுக்கப்பட்டுப் போய்விடும்.

"வெங்கணாளியேறுமீளிமாவும்வேகநாகமும்
சிங்கவேறிரண்டொடுந்திரண்டவன்னசெய்கையார்
தங்குசாலமூலமார்தமாலமேலமாலைபோற்
பொங்குநாகமுந்துவன்றுசாரலூடுபோயினர்."

கார்முகப்படலத்தில் 47-வது கவி முதல் 55-வரை யுள்ளனவெல்லாம் ஒழுகிசையினை விளக்கும் செய்யுட்களே.

'நாணுலாவுமேருவோடுநாணுலாவுபாணியும்
தூணுலாவுதோளும்வாளியூடுலாவுதூணியும்
வாணிலாவினூலுலாவுமாலைமார்புமீளவும்
காணலாகுமாகினாவிகாணலாகுமேகொலாம்.'

கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்தில் 46-முதல் 63-வரையுள்ள பாடல்களும் இவ்வொழுகிசையை நன்கு காட்டும்.

(3) நடை சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கதாகவுமிருத்தல்வேண்டும். இராக்கத வேஷத்தைவிடுத்து ஸ்ரீராமனை வசீகரிக்கத்தக்கதான அழகியதோர் மெல்லுருவம் தாங்கிச் சூர்ப்பணகை வருதலைக் கம்பர் கீழ்வருமாறு வருணிக்கின்றார்.

'பஞ்சியொளிர்விஞ்சுகுளிர்பல்லவமனுங்கச்
செஞ்செவியகஞ்சநிமிர்சீறடியளாகி
அஞ்சொலிளமஞ்ஞையெனவன்னமெனமின்னும்
வஞ்சியெனநஞ்சமெனவஞ்சமகள்வந்தாள்.'

இதன்பின்வரும் ஆறுகவிகளும் சூர்ப்பணகையின் வசீகாசக்தியைத் தெள்ளிதிற்காட்டும். தாடகையின் கோரவுருவத்தையும் கோபக்

குறிலையும் வருணிக்குமிடத்து வல்லின எழுத்துக்கள் மிகுவரச் செய்யுளியற்றியுள்ளார்.

'இறைக்கடை துடித்தபுருவத்தளெயிறென்னும்
பிறைக்கடைபிறக்கிடயடித்தபிலவாயள்
மறக்கடையரக்கிவடவைக்கனலிரண்டாய்
நிறைக்கடன் முளைத்தெனநெருப்பெழவிழித்தாள்.'

இரவிற் றுயின்றாரை மெல்லிய ஒலியாற் காலையிலெழுப்பும் பல வாத்தியங்களும் அயோத்தியாநகரில் எவ்விதம் முழங்கினவென்று கூறுமிடத்துக் கம்பர்தரும் அழகிய செய்யுளை முன்னதோடு ஒப்பிடுக. மெல்லின இடையின வெழுத்துக்களே இதில் மலிந்துவருகின்றன.

'வங்கியம்பலதேன்விளம்பினவாணிமுந்தினபாணியின்
பங்கியம்பரமெங்குமிம்மினபம்பைபம்மினபல்வகைப்
பொங்கியம்பலவுங்கறங்கினநூபுரங்கள்புலம்பவெண்
சங்கியம்பினகொம்பலம்பினசாமகீதம்நிரம்பவே'.

பரசுராமன் கோபாக்கினியால் ஜொலிக்கும்போது உலகமானது பயத்தாற் பிடிக்கப்பட்டு நடுக்குற்றுத் தளர்வதைக் கீழ்வரும் கவியில் வருணிக்கின்றார். பெரும்பயத்தால் எற்படும் தேக நடுக்கம், பயம் அளவு கடந்துபோகும்போதுண்டாம் ஸ்தம்பிதம் அல்லது நடுக்கமின்மை இவையாவும் அக்கவியடிகளிற் குதித்துநிற்கக் காணலாம்.

'கம்பித்தலைபெறிநீருறுகலமொத்துலகுலையத்
தம்பித்துயர்திசையானைகடளரக்கடல்சலியா
வெம்பித்திரிதரவானவர்வெருவுற்றிரிதரவோர்
செம்பொற்சிலைதரியாவயின்முகவாளிகடெரிவான்.'

விரைவுக்குறிப்பைக் காட்டவேண்டிக் கம்பர் எடுத்துக்கொண்ட 'சந்தமும்' 'சொற்சுருக்கமும்' மிகவும் பாராட்டத்தக்கன.

'மாலுமக்கணம்வாளியைத்தொட்டதும்
சோலவிற்கால்குனித்ததுங்கண்டிலர்
காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட
சூலமற்றன துண்டங்கள்கண்டனர்.'

இதுபோலவே கார்முகப்படலத்திலும்.

'தடுத்திமையாமலிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நாணுதிவைத்ததுநோக்கார்
கடுப்பினில்யாருமறிந்திலர்கையால்
எடுத்ததுகண்டனர்இற்றதுகேட்டார்.'

(4) கவியினது நடை அதனை இயற்றும் கவிஞனுக்கே உரித்தான விசேஷவனப்புவாய்ந்த நடையாக விருக்கவேண்டும். இதனை ஆங்கில நூலார் Individnality of style என்று கூறுவர். மகாகாவியங்களிலெல்லாம் இக்குணம் ஏற்படாமலிராது. கம்பரது கவிப்போக்கை யாண்டும் அறிந்துகொள்ளலாமென்பதே எனது துணிபு. இந்த நடை விசேஷத்தைவைத்தே அவரது காவியத்தில் இப்போது உள்ள இடைச் செருகற்செய்யுள்களை இரத்தினங்களுடன்கலந்த பருக்கைக்கற்களைப் போல எளிதிற் பிரித்தெடுத்துவிடுதல்கூடும்.

நான்காவது:-கவிக்குத்தக்கசொற்களைத் தெரிந்தெடுத்தல். பொருளினுற் கவியழகு பிரகாசிக்குமானலும் சொல்லழகும் உடன்சேரிற் பொன் மலர் மணம்பெற்றதுபோல் அதிகமாகச் சோபிக்கும். இயற்கையிலேயே பொருள்வனப்புள்ள செய்யுள்கள் சொல்வனப்புடனேயே யாக்கப்படுகின்றன. சொல்வளங்குன்றுவது கவிஞனுடைய கருத்தின் வறுமைபற்றியேயன்றிப் பிறிதன்று. ஆயினும் சோனமாரியாக ஒருகவிஞன் சொற்கள் பொழியவேண்டுமானல் பலவேறு இலக்கியக்கடலையும் அவன் பருகியிருக்கவேண்டும். சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்வதிற் கவிஞன் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களாவன:-

(1) எளிய, தெள்ளிய சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். கடினமான பதப்பிரயோகங்களும் பலபொருள்பயக்கும் சொற்பிரயோகங்களும் கூடாவாம். கீழ்வரும் இராமாயணச்செய்யுட்களைக் கவனியுங்கள். உரையாசிரியரின் உரையின்றியே அவற்றின்பொருள் அறியக்கிடக்கின்றது.

'ஓங்குமரனேங்கிமலையோங்கிமணலோங்கிப்
பூங்குலைகுலாவுகுளிர்சோலைபுடைவிம்மித்
தூங்குதிரையாறுதவழ்சூழலதோர்குன்றின்
பாங்கருளதாலுறையுள்பஞ்சவடிமஞ்ச'. அதற்கியைய மன்ற

'மயிலும்பெடையுமுடன்றிரியமானுங்கலையுமருவிவரப்
பயிலும்பிடியும்கடகரியும்வருவதிரிவபார்க்கின்றன்
குயிலுங்கரும்புஞ்செழுந்தேனுங்குழலும்யாழுங்கொழும்பாகும்
அயிலுமமுதஞ்சுவைதீத்தமொழியைப்பிரிந்தாலழியானே.'

—அயோமுகிப்படலம் 29.

'அருந்துதற்கினியமீன்கொணரவன்பினல்
பெருந்தடங்கொம்பிடைப்பிரிந்தசேவலே
வருந்திசைநோக்கியோர்மழலைவெண்குரு
கிருந்ததுகண்டுநின்றிரங்கலெய்தினன்.'

—விபீடணனடைக்கலப்படலம். 30.

இரட்டுறமொழிதலென்பது ஒருத்தியேயாயினும் செய்யுள் முழுவதுஞ்சேர்ந்து இங்ஙனம் இரண்டாவதோர் அருத்தம்பயந்தா லழகாயிருக்குமேதவிர அதிற் சிற்சில பதங்கள்மட்டிலும் இருபொருள் தந்தால் அவை வாசிப்போர்மனதைத் திகைப்புறச்செய்யும்.

(2) எடுத்துக்கொள்ளப்படும் சொற்கள் பிண்டப்பொருளைத் (Concrete pictures) தரக்கூடியனவாயிருத்தல்வேண்டும். கேவல குணத்தைமட்டும் கூறும் மொழிகள் மனதினற் பாவிக்கத்தக்கவுருவந் தரவேமாட்டா. அதனலேயே கவிஞர்கள் மனேபாவங்களை இந்திரியங் கட்குப் புலப்படக்கூடிய தேகவிகாரங்கள் அல்லது மெய்ப்பாடுகள் மூலமாக வருணிக்கின்றார்கள். அசோகவனத்திற் சீதையடைந்த துயரை நாம் உணருமாறு கம்பர் சொல்லும் கவியை நோக்குக:—

'விழுதல்விம்முதன்மெய்யுறவெதும்புதல்வெருவல்
எழுதலேங்குதலிரங்குதலிராமனையெண்ணித்
தொழுதல்சோருதறளங்குதறுயருழந்துயிர்த்தல்
அழுதலன்றிமற்றபலொன்றுஞ்செய்குவதறியாள்.'

பிராட்டி களங்காண்படலத்திலும் சீதையின் ஆற்றுமைத்துயரம் வருணிக்கப்படுகின்றது.

'விழுந்தாள்புரண்டாளுடல்முழுதும்வியர்த்தாளுயிர்த்தாள்வெதும்பினள்
எழுந்தாளிருந்தாண்மலர்க்கரத்தைநெரித்தாள்சிரித்தாளேங்கினள்
கொழுந்தாவென்றாளயோத்தியர்தங்கோவேயென்றாளெவ்வுலகும்
தொழுந்தாளரசேயோவென்றாள்சோர்ந்தாளரற்றத்தொடங்கினள்.'

மாயாசீதைப்படலத்திற் சீதை கொல்லப்பட்டாள் என்று அநுமானாற் கேள்வியுற்ற இராமனது மனோதுக்கம் இதிலும் ஒருபடிகடந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

'துடித்திலனுயிர்ப்புமில்லனிமைக்கிலன்றுள்ளிக்கண்ணீர்
பொடித்திலனியாதுமொன்றுமபுகன்றிலன்பொருமியுள்ளம்
வெடித்திலன்விம்மிப்பாரின்வீழ்ந்திலன்வியர்த்தானல்லன்
அடுத்துளதுன்பம்யாவுமறிந்திலாமரரேயும்.'

(3) எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சொற்கள் உசிதமான சொற்களாயிருக்கவேண்டும். சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமில்லா மொழிகளையொழித்துவிடவேண்டும்.

'ஓதிமமொதுங்கக்கண்டவுத்தமனுழையளாகுஞ்
சீதைதன்நடையைநோக்கிச்சிறியதோர்முறுவல்செய்தான்
மாதவள்தானுமாண்டுவந்துநீருண்டுமீளும்
போதகநடப்பநோக்கிப்புதியதோர்முறுவல்பூத்தாள்.'

இதில், சீதையின் மந்தகாசத்தைச் சிறிது உயர்த்திக் கூறவேண்டிப் 'புதிய'வென்றும் 'பூத்தாளெ'ன்றும் இரண்டுசொல்லைப் பொறுக்கிவைத்து அம்மெல்லியலின் அளக்கொணு அழகையும் குறிப்பித்தார். பூங்கொடி போல்வாள் சிரிப்பைப் 'பூத்தாள்' என்று சொல்லுவதும் அச்சிரிப்புப் புதுமலர்போல் ஒளியையும் மணத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தரத்தக்கது என்று சொல்வதும் எவ்வளவு உசிதமென்று பாருங்கள்.

அயோத்திநகரின் வெண்மாடங்களை வருணிக்கத்தொடங்கின கம்பர் தங்கவியில் என்னென்ன பொருள்களை என்னென்னசொற்களிற் றெடுத்துத் தருகின்றார் என்று கவனியுங்கள்.

'திங்களுங்கரிதெனவெண்மைதீற்றிய
சங்கவெண்சுதையுடைத்தவளமாளிகை
வெங்கடுங்கால்பொரமேக்குநோக்கிய
பொங்கிரும்பாற்கடற்றரங்கம்போலுமே.'—நகரப்படலம் 27.

இதில்வரும் வழு மொழிகளாற் குறிக்கப்படும் வெண்மை ஒன்றுகத்திரண்டு வெண்மையின் அதிசாவள்யத்தை நமது கண்முன் கொண்டு வாராதிருக்குமோ ?

உண்டாடல் அமைந்தார் விரும்புவதான நிலாத்தோற்றத்தைக் கீழ் வருமாறு வருணிக்கிறார்.

'ஆறெலாங்கங்கையேயாயஆழிதாம்
கூறுபாற்கடலேயேயொத்தகுன்றெலாம்
ஈறிலான்கைலையைஇயைந்தஎன்னினி
வேறியான்புகல்வது நிலவின்வீக்கமே.'

இது நிலவின தண்ணியவொளியை அதிகரித்துக்காட்டுகின்றதல்லவோ! வெண்மையை இவ்விதம் வருணிக்கும் கவியே கருமையை எப்படி வருணிக்கிறாரென்பதும் இங்கே கவனிக்கத்தகுந்தது.

விராதனது கரியவுருவத்தை எடுத்துப் பேசுங்கவி யிது:—

'தங்குதிண்கரியகாளிமைதழைந்துதவழப்
பொங்குவெங்கொடுமைவஞ்சனைபுழுங்கியெழமா
மங்குல்பாதகம்விடங்கனல்வயங்கிநிமிரக்
கங்குல்பூசிவருகின்றகலிகாலமெனவே.'

இக்கவியிற் கருமை தழைத்துநிற்கின்றதை எளிதிற் காணலாம். இதுபோலவே தாடகை வாசஞ்செய்யும் பாலைநிலத்தின் கொதிப்பை வருணித்து மிடத்து, 'சூடளவுகருவி'யினலு (Thermometer) மளக்க முடியாத சூட்டுமிகுதியைத் தமது வார்த்தைகளினல் அளந்து காட்டுகின்றார்.

'படியின்மேல்வெம்மையைப்பகரினும்பகருநா
முடியவேமுடியமுடிநருளும்வான்முகடும்வேம்
விடியுமேல்வெயிலும்வேமழையும்வேமின்னினோ
டிடியும்வேமென்னில்வேறியாவைவேவாதவே.'

(4) மிகுந்த சொல்வன்மை (Copiousness of vocabalary) அமைந்திருக்கவேண்டும். அதாவது ஒருபொருளையோ ஒருகருத்தையோ குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் கவிஞருக்கு வந்துதவவேண்டும். இல்லாவிடிற் கூறியமொழிகளையே திரும்பக்கூறி இன்பத்தைக்குறைத்துவிடுவர். பலவகை ஒலிக்குறிப்புச்சொற்களைக் கம்பர் உபயோகிக்கும் திறனைப் பாருங்கள்.

'ஆறுபாயரவமள்ளராலேபாயமலேயாலேச்
சாறுபாயோசைவேலேச்சங்குவாய்பொங்குமோதை
ஏறுபாய்தமரநீரிலெருமைபாய்துழனியின்ன
மாறுமாறுகித்தம்மின்மயங்குமாமருதவேலி.'—நாட்டுப்படலம்.

மிதிலே நகரத்தில் ஸ்ரீராமனே வந்து காணக்கூடின மாதர்வரும்விதம் பலமாதிரியெனக் காட்டப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

'மானினம்வருவபோன்றும்மயிலினந்திரிவபோன்றும்
மீனினம்மிளிர்வபோன்றும்மின்னினமிடைவபோன்றும்
தேனினம்சிலம்பியார்ப்பச்சிலம்பினம்புலம்பவெங்கும்
பூநனேகூந்தன்மாதர்பொம்மெனப்புகுந்துமொய்த்தார்.'

கவிவாணருக்குச் சொல்வன்மை ஆவசியம் வேண்டுமென்று கம்பர் தாமே முதற்போர்ப்படலத்திற் கூறுகின்றார்.

'பல்லியலிலகுறுபாடைபாடமைந்
தெல்லேயினூற்கடலேறநோக்கிய
நல்லியனவையறுகவிஞர் நாவரும்
சொல்லெனத்தொலேவிலாத்தூணிதூக்கினன்.'

சொல்வளம்போலவே கருத்துவளமும் இராமாயணத்தில் நிரம்பியுளதெனக் காட்டுதல் மிக எளிது. ஒருகவிமட்டிலும் இங்கெடுத்துக் கூறுகிறேன்.

'நிலமகண்முகமோதிலகமோகண்ணோநிறைநெடுமங்கலநாணே
இலகுபூண்முலேமேலாரமோவுயிரினிருக்கையோதிருமகட்கினிய
மலர்கொலோமாயோன்மார்பினன்மணிகள்வைத்தபொற்பெட்டியோமலரோன்
உலகின்மேலுலகோவூழியினிறுதியுறைபுளோயாதெனவுரைப்பாம்.'

இவ்வாறு அயோத்தியாநகரம் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(5) சொல்வன்மையோடு பலவிகற்பங்கள் அல்லது பேதகதியமைந்த சொற்றொடர்புணர்க்கும் வல்லமையும் ஓர் கவிஞனுக்கு ஏற்படவேண்டும். கம்பர் கண்ணென்னும் ஓர் உறுப்பை எவ்வித வேறுபாட்டுடன் பலவிடங்களிலும் வருணிக்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

(a) 'கொல்லும்வேலுங்கூற்றமுமென்னுமிவையெல்லாம்
வெல்லும்வெல்லுமென்னமதர்க்கும்விழி'

(b) 'வென்றம்மானைத்தாரயில்வேலுங்கொலைவாளும்
பின்றம்மானச்சேர்கயலஞ்சப்பிறழ்கண்.'

(c) 'பள்ளுறைகமலவாவிப்பொருகயல்வெருவியோட
வள்ளுறைகழித்தவாள்போல்வரியுறவயங்குகண்'

(d) 'களிப்பனமதர்ப்பநீண்டுகதுப்பினையளப்பகள்ளம்
ஒளிப்பனவெளிப்பட்டோடப்பார்ப்பனசிவப்புள்ளுற
வெளுப்பனகறுப்பவானவேற்கண்'

(e) 'நஞ்சிடையமிழ்தங்கூட்டிநாட்டங்களானவென்னச்
செஞ்சவேநீண்டுமீண்டுசேயரிசிதறித்தீய
வஞ்சமுங்களவுமின்றிமழையெனமதர்த்தகண்கள்'

(f) 'குவளையினெழிலும்வேலின்கொடுமையுங்குழைத்துக்கூட்டித்
திவளுமஞ்சனமென்றேய்ந்தநஞ்சினைத்தெரியத்தீட்டித்
தவளவொண்மதியுள்வைத்ததன்மைசால்தடங்கண்'

(g) 'வாளும்வேலும்விட்டளாயினவனையகண்.'

(h) 'குருதிவாளெனச்செவ்வரிபரந்தகண்.'

(i) 'வடுவின்மாவகிரிவையெனப்பொலிந்தகண்.'

(j) 'நெய்கொணீருண்டுநெருப்புண்டுநீண்டமைநிறைந்த
வைகொள்வேலெனக்காலனும்மறுகுறுங்கண்.'

(k) 'அஞ்சம்பையுமையன்றனதகலம்பையுமளவா
நஞ்சங்கினைவெல்லவாகியநயனங்கள்.'

(l) 'சேணுறநீண்டுமீண்டுசெவ்வரிசிதறிவெவ்வே
றேணுறமிளிர்ந்துகாதுளிதம்புரண்டிருண்டவாட்கண்.'

இதை இம்மட்டில் நிறுத்திவிட்டுத் திரிமூர்த்திகளை ராமாயணத்திற் பலவிடங்களிலும் எங்ஙனம் குறிக்கின்றாரெனக் கவனிப்போம்.

(a) 'கரியமாலினுங்கண்ணுதலானினும்
உரியதாமரைமேலுறைவானினும்'

(b) 'உமைக்குநாதற்குமோங்குபுள்ளூர்திக்கும்
இமைப்பிலாட்டமொரெட்டுடையானுக்கும்'

(c) 'புலியினதளுடையானும்பொன்னுடைபுனைந்தானும்பூவினானும்'

(d) 'முளரிமேல்வைகுவான்முருகற்றந்தவத்
தளிரியல்பாகத்தான்றடக்கையாழியான்.'

(e) 'சிவனும்நான்முகத்தொருவனுந்தேவர்க்குந்தெரியா-அவனும்'

(f) 'பூவுளான்புணரிமேலான்பொருப்பினான்முதல்வராய'

(g) 'பங்கயத்தொருவனும்விடையின்பாகனும்
சங்குகைத்தாங்கியதருமமூர்த்தியும்'

(h) 'உமைக்கொருபாகத்தொருவனுமிருவர்க்கொருதனிக்
கொழுநனுமலர்மேற்-கமைப்பெருஞ்செல்வக்கடவுளும்.'

(6) இங்ஙனம் சொல்வன்மையிலும் சொற்றொடுக்கும் வன்மையிலும் தேர்ந்தபுலவன் அர்த்த மில்லாதனவும் அர்த்தபுஷ்டியில்லாதனவுமானசொற்களைக் கடிந்தகற்றுதல்வேண்டும். பொருள்பயவாத இடைச்சொற்களும் அடைமொழிகளும் விரவாமற் கவிபுனைவதே சிலாக்கியம். கீழ்வரும் கம்பாதுகவிகளில் நிரர்த்தகமொழி ஏதேனும் நுழைந்திருக்கிறதா என்று கவனியுங்கள்.

'காகதுண்டம்நறுங்கலவைக்களி
யாகமுண்டதடங்கலும்நீங்கலாற்
பாகடர்ந்தபனிக்கனிவாய்ச்சியர்
வேகடஞ்செய்மணியெனமின்னினர்'

'முந்துஞ்சுனைகாண்முழைவாழரிகாள்
இந்தந்நிலனோடுமெடுத்தகைநா
லைந்துந்தலைபத்துமலைந்துலையச்
சிந்தும்படிகண்டுசிரித்திடுவீர்'

'பொன்கொண்டிழைத்தமணியைக்கொடுபொதிந்த
மின்கொண்டமைத்தவெயிலைக்கொடுசமைத்த
என்கொண்டியற்றியவெனத்தெரிகிலாத
வன்கொண்டல்விட்டுமதிமுட்டுவனமாடம்.'

அனுவசியச்சொற்களை அகற்றுவதுமாத்திரமல்ல: சில இடங்களில் ஒருமொழிகொண்டே மிக்க பொருளைக் கம்பர் தருகின்றார். ஓர் உதாரணம் இங்கே தருகிறேன். கையடைப்படலத்தில் விசுவாமித்திரனோடு செல்லுகின்ற ராமன்கொண்ட கோலத்தை:

'வென்றிவாள்புடைவிசித்துமெய்ம்மைபோல்
என்றுந்தேய்வுறுத்தூணியார்த்திரு
குன்றம்போன்றுயர்தோளிற்கொற்றவில்
ஒன்றுதாங்கினன்உலகந்தாங்கினன்.'

என்று வருணித்துப் பின் இலக்குமணன்கோலத்தைக்குறித்து 'அன்னதம்பியும்' என்று கூறி நிறுத்துகினறார். 'அன்ன' என்ற ஒரு சொல்லினால் அதேமாதிரி வின்முதலியன அணிந்துகொண்ட இலக்குமணன் என்று கம்பர் குறிப்பிக்கிறார்.

(7) கவிஞன் மெல்லோசை பயக்கும் இனியசொற்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும். இவ்வன்மை பண்டைக்காலத்துப் புலவர் பலரிடமும் இருந்ததென அவரியற்றிய நூல்கள் சான்று பகருகின்றன.

சூளாமணி:—

'காந்தளங்குலையால்களிவண்டினங்
கூர்ந்திளம்பிடிவிசக்குழாங்களோ
டேர்ந்துசந்தனச்சாரலிருங்கைம்மா
மாந்திநின்றுறங்கும்வரைமாடெலாம்'

சீவகசிந்தாமணி:—

'தேனுலாமதுச்செய்கோதைதேம்புகைகமழவூட்ட
வானுலாஞ்சுடர்கண்மூடிமாநகரிரவுசெய்யப்
பானிலாச்சொரிந்துநல்லாரணிகலம்பகலைச்செய்ய
வேனிலான்விழைந்தசேரிமேலுலகனையதொன்றே.'

கம்பராமாயணம்:—

'தேனுகவருவிசிந்தித்தெருமாறுறுவபோலக்
கானமுமல்லபுமெல்லாங்கண்ணினீருகுக்குங்கங்குல்'

மாயாசனகப்படலத்திற் சீதைபால் இராவணன் இரந்து தனது ஆசையை வெளியிடுங்கவிதைகள் மிக்க அழகுடையன:

'தோற்பித்தீர்மதிக்குமேனிசுடுவித்தீர்தென்றல்தூற்ற
வேர்ப்பித்தீர்வயிரத்தோளைமெலிவித்தீர்வேனில்வேளை
ஆர்ப்பித்தீர்என்னையின்னலறிவித்தீரமரர்அச்சந்
தீர்ப்பித்தீரின்னமென்னசெய்வித்துத்தீர்திரம்மா.'

இதன்முன்வரும் இரண்டு கவிகளும் பின்வரும் இரண்டு கவிகளும் இதுபோலவே அழகுவாய்ந்துள்ளன. நல்லிசைப்புலவர்கவியினின் றுதிக்கும் அழகிய பொருட்செறிவைக் கீழ்வருஞ்செய்யுளால் வருணிக் கின்றார் கம்பர்.

'நல்லியற்கவிஞர்நாவிற்பொருள்குறித்தமர்ந்தநாமச்
சொல்லெனச்செய்யுட்கொண்டதொடையெனத்தொடையைநீக்கி
எல்லையில்செல்வந்தீராவிசையெனப்பழுதிலாத
பல்லலங்காரப்பண்பேகாகுத்தன்பகழிமாதோ!'

(8) சுத்தத் தமிழ்மொழியையே கூடியவரையில் தெரிந் தெடுத்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும். பிறபாஷைமொழிகள் வேண்டப்படு மாயின் அவற்றைத் தமிழ்ப்பாஷையின்போக்கை அநுசரித்து ரூப மாற்றிக் கையாளுதல்வேண்டும். எல்லாமொழிகளும் தற்சமமாக வந்து கொள்ளுதலமையாது; வந்து பிரயோகிக்கப்படினும் கவிப்பான்மைக்குத் தக்க இசையொழுக்குப் பெறவேண்டும். இதனல் வடமொழிக் கலப் பில்லாமலே தற்காலம் தமிழ்க்காவியம் இயற்றல்வேண்டுமென்பது எனது கருத்தன்று. வேண்டியவிடத்துமாத்திரம் ஸம்ஸ்கிருதமொழிகளைப் பிர யோகித்துக்கொண்டாற் போதும்.

(9) இனி எதுகை மோனை முதலியன கவிக்கு ஆவசிகமான உறுப்புக்களோவென்று கவனிக்கவேண்டும். கவியியற்றுவோனது மனோ தர்மத்தை இவை தளைகின்றனவென்று யாரும் ஒப்புவர். அவற்றால் செய்யுட்குச் சந்தவின்பம் வராமற்போகவில்லை. ஆனல் ஒருவிஷயம் நாம் கவனித்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும். பொருளின்பத்தைக் கெடுத் துச் சொல்லின்பம் கொள்ளுதற்கும் மலரையொழித்து நாரை மாலையாகக் கொள்ளுதற்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. ஆதலால் வேண்டுமாயின்

இச்சொல்லின்பத்தை உரிய இடத்தில் விட்டுவிடுவது தவறாகாது. எதுகையை ஒழித்துவிட்ட சில கவிகள் சிந்தாமணியில்வரக் காண் கின்றோம்.

‘அங்கைபோல்வயிறணிந்தவலஞ்சுழியமைகொப்பூழ்
கங்கையின்சுழியலைக்குங்கண்கொளா நுடங்கிடையை
யுண்டெனத்தமர்மதிப்பர்நோக்கினர்பிறரெல்லா
முண்டில்லையெனவையமல்லதொன் றுணர்வரிதே’

‘கங்கைமாக்கடற்பாய்வதேபோன்றுகாளைதன்கார்முக
மைந்தரார்த்தவர்வாயெலாநிறையவெஞ்சரங்கான்றபி
னெஞ்சம்போழ்ந்தழலம்புணாநீங்கினருயிர்நீண்முழைச்
சிங்கவேறுகள்கிடந்தபோற்சிறுவர்தேர்மிசைத்துஞ்சினர்’

இவ்வித வேறுபாடு பிற்காலக்கவிகளிற் காண்ப தருமை. எனினும் தமிழ்க்காவியவளர்ச்சிக்கு இவ்வழியையும் நாம் கையாடவேண்டிய தவசியமே.

காவியத்திற் றோன்றவேண்டும் ‘ரஸம்’ ‘வருணனை’ முதலியவற்றை இவ்விடம் விரித்துக்கூற நான் எண்ணவில்லை. எனினும், கம்பர் புதி தாகவியற்றிய உவமான அணிகள் மனதிற்கு ஆனந்தம் தராமலிரா. அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன்.

‘ஓசைபெற்றுயர்பாற்கடலுற்றொரு
பூசைமுற்றவுநக்குபுக்கென’

‘காம்புகால்போகக்கண்ணகன்மால்வரைப்
பாம்புநான்றெனப்பாய்பசுந்தேறலே’

‘வையகமுழுவதும்வறிஞனோர்புமோர்
செய்யெனக்காத்தினிதரசுசெய்கின்றான்’

‘ஐயனுமிளவலுமனிநிலமகள்தன்

* * * *

கெய்குழலூறுமிழையெனநிலைதிரிவார்.’

‘சோர்பொழுதனிநகர்துறுகுவரெதிர்வார்
ஊர்வரவலர்பயிர்பொருவுவர்களியால்’

'மைவரைநெருப்பெரியவந்ததெனவந்தாள்'

'ஆலமர்வித்தினருங்குறளானான்'

'இரண்டுகன்றினுக்கிரங்குமோராவெனவிருந்தார்'

'அரக்கரென்கடலிடையாழ்கின்றாரொரு
மரக்கலம்பெற்றெனமறுக்கநீங்கினார்'

'தோட்டநுங்கிற்றொளையுறுமுக்கினைக்—காட்டெனா'

'சாகாமிருகத்தலைவரிற்றிலகமன்னான்
* * * * * *
ஆகாயமுற்றகதலிக்குவமையானான்.'

'கோல்பிடித்தெழுகுறுகுருடர்கூட்டம்போல்
வால்பிடித்தொழுகினகவியின்மாலையே.'

மேலும், சிரித்தபங்கயம்', 'பஞ்சின்றிப்பழுத்தபாதம்', 'வெங்களி விழிக்கொருவிழவு', 'கருநெருப்பினிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பு', 'தாயரிற்பரிசேடியர்' 'நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளினங்கள்', 'பள்ளத்துப்பாயு நன்னீரனையவர்', 'ஆம்பலொத்தமுதூறு செவ்வாய்ச்சியர்', 'தீங்கரும்பினுந் தித்திக்குமின்சொலார்', அரக்கரென்னும் கான்சுடமுளைத்த கற்பின்கனலி', 'அன்பெனும்விடமுண்டாரை யாற்றலா மருந்துமுண்டோ', 'நெய்த்தலைப்பால்கலந்தனையநேயம்', கமலத்தின் காடுபூத்த காளமாமேகம்' முதலிய அழகிய சொற்றொடர் ராமாயணத்திற் செறிந்துகிடக்கக் காணலாம்.

இதுவரையும் கூறப்பட்ட விதிகளெல்லாம் நமது செய்யுள் இலக்கியம் பரிஷ்காரமடைதற்பொருட்டேயாம். இவ்விதிகளை ஒட்டிக் காவியம் சமைப்பினும் ஒரு சிறந்தகாவியமாக அமைவது எளிதன்று. அதற்குக் கவிஞனிடம் பிறவியிலேயே விசேஷமான கவித்துவம் பொருந்தியிருத்தல்வேண்டும். நம்முடைய விதிகளெல்லாம் அந்த இயற்கையாற்றலை வளர்க்க உபகரணங்களாயிருக்குமேதவிரத் தாமாகவே பெரும்பயனைத் தரமாட்டா. எனினும் வரையறுத்தற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடியவை இவ் விதிகளே. இதுபற்றியே இவைகளைமட்டும் தங்கள் முன்னிலையிற் கொண்டுவந்தேன். தமிழ்க்காவியத்தின் நோக்கம் தப்பாயிருக்குமிடத்திற் திருத்தம்பெறவேண்டும்; சுருங்கியிருக்குமிடத்தில் விசிக்கப்பட

வேண்டும்; கவின் குன்றினவிடத்திற் கவினுறச்செய்யவேண்டும். இதுவே, தமிழ்ப்புலவோர்களின் முக்கியகடமை. இந்நோக்கம் நிறைவேறவேண்டுமாயின், பிறபாஷைகளிலுள்ள காவியங்களைக் கற்றுணர்ந்து அவற்றின்கணுள்ள மேலான லக்ஷணங்களை யறிந்து அவையனைத்தையும் தமிழ்க்காவியங்களில் அமைக்க முயலவேண்டும். காலத்திற்கேற்ப இலக்கிய பரிஷ்காரமும் நடைபெறவேண்டியது மிகவும் ஆவசிகமே. இதை மறப்போமாயின் நமது இலக்கியம், அதிலும் காவிய இலக்கியம், வளர்ந்து விரிந்து பொலிவுபெறாதுபோகும்.

ஆகையால், தமிழர்களாகிய நாம் நமது இலக்கியவளர்ச்சியிற் றக்க கவனஞ்செலுத்தி முயலுவோமாக. முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற பெரிய உண்மை கடைப்பிடிக்கத்தக்கது.

K. N. சிவராஜபிள்ளை, B.A.,
திருவனந்தபுரம்.

ஸ்ரீ:

அரிச்சந்திரசரிதையில் ஒருதிருத்தம்.

அரிச்சந்திர சரிதையின்கண்ணே கோசிகமுனிவன் அரிச்சந்திரனை வாய்மையிற் பிழைத்தல் காணவேண்டி, வஞ்சனைகாந்தமனத்தனய், அன்னவற்குப் பல்லாற்றானுந் தீங்கிழைபாநிற்ப, அரசன் அவற்றுளொன்றற்கும் உடையாத உள்ளத்துடன் பொய்யாநாவினையுடையனகிச் செந்நெறிக்கண்ணே யொழுகாநின்றான். அருந்தவமுனிவன் ஒன்றானுந் தனதுட்கோள் கடைபோகாமை கண்டு மேன்மேலும் பெருகிய ஊக்கத்துடன் முயறலை மேற்கொண்டு அவன்றன் நாடும் நகரும் கவர்ந்து வறியனாக்கி இறுதியாக அம்மன்னவன்றன்னை அவன் கற்புடைமனையாளை வாள்கொண்டு துணித்தற்குரிய கொலைவினைஞனாக்கினன். அரிச்சந்திரனதற்குச் சற்றும் பிற்காலியாது கொலைக்களத்துந் தன் மனையாளைக்கொல்வான் வாளோச்சி நிற்ப அக்கணத்தே முனிவன் அவனை விளித்து 'நீ புன்மையிற்றிறம்பிய வுரைபொன்று புகலின் அதற்குப் பரிசாக நினதிறந்தமகனை யுயிர்ப்பித்து உன்மனையாளுங் கொலையுண்ணுதகற்றி நீ யிழந்து வருந்து மரசியலுரிமை முதலியவற்றையு நினக்கே மீட்டுமளித்தருள்புரிவல் என்று கூறினன்.

அத்தருவாயில் அரசனு மவன்றேவியு மதற்கு மறுமாற்றமாகக் கூறிய பொருளடங்கிய சிலபாடல்கள் பன்முறையும் விரும்பிப் படித்தற் குரியனவாய் அரிச்சந்திர சரிதையிற் காணப்படுகின்றன. அவை:—

"செய்மையன்மையி லுயிர்க்குறு துணையெனச்சிறந்த
வாய்மையாலகந் தூய்மையா மற்றிலம்புயத்தைத்
தூய்மைசெய்வது நீறலாற்சொல்லின்வேறுளதோ
நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையேநோன்பெமக்கறிதி"

"புலையனும்விரும்பா தவிப்புன்புலால்யாக்கை
நிலையெனுமருண்டுயிரினுநெடிது றச்சிறந்தே
தலைமைசேர் தருசத்தியம்பிறழ்வது தரியேம்
கலையுணர்ந்தநீயெமக்கிது கழறுவதழகோ"

"இம்மையம்மைவீடெனமறைபுலன்கொளவியம்பும்
மும்மையுந்தருமுறையுடைத்தெனுநிலைமுரணி
எம்மையாழ்வயிற்றடக்கிமீட்டுமிழ்கலாவெரிவாய்
வெம்மைகூர்நரகுய்க்கினுமெய்ம்மையைவிடேமால்"

"பதியிழந்தனம்பாலனையிழந்தனம்படைத்த
நிதியிழந்தனமினிநமக்குளதெனநினைக்கும்
கதியிழக்கினும்கட்டுரையிழக்கிலேமென்றார்
மதியிழந்து தன்வாயிழந்தருந்தவன்மறைந்தான்"

என்பன.

இவற்றுள் முதற்கட்குறித்த "செய்மையன்மையில்" என்றசெய் யுளே ஈண்டாராய்ச்சிக்குரியது. அச்செய்யுள் மேற்காட்டியவாறே சிறிதும் பிறழ்ச்சியின்றிப் பல அச்சுப்பிரதிகளிலும் சர்வகலாசங்கத்தார் பதிப் பித்த புத்தகங்களிலும் காணப்படுகிறது. அதன்கண் "அம்புயத்தைத் தூய்மைசெய்வது நீறலாற் சொல்லின்வேறுளதோ" என்ற தொடரை உள்ளவாறே கொண்டு உரைவகுப்பான் புகுந்த பெரியோரும், "அழகிய புயங்கட்குத் தூய்மையளிப்பது திருநீறணிதலேயாகும்; அகத்துறுப்பா கியமனம் தன் மாசுநீங்கித்தூய்மையுறுவது வாய்மையொன்றனேயாகும்; ஆதலா னிடையறுத்துன்பங்கட்குட்படுத்தியபோதிலும் யாம்வாய்மையே நோன்பாகக்கொண்டொழுகாநிற்பேம் என்பதை அறிவாயாக" என் றெழுதிச் சென்றனர். புயத்திலுஞ் சிறந்த நெற்றியிற் திருநீறணிதலே சிறந்ததாயிருப்ப அதனையொழித்துப் புயத்தைத் தூய்மைசெய்வதுநீறு எனக் கூறுதல் பொருந்தாமையா லது பாடமாகாது.

இதனை வேறுசிலர் "வாய்மையாலகந் தூய்மையா மற்றிலம் புயத்தைத்—தூய்மை செய்வது நீரலாற்சொல்லின் வேறுளதோ" எனப் பாடங்கொண்டு "சேற்றிலழுந்தி யசுத்தமடைந்திருக்கும் (அம்புயம்) தாமரையைக் கழுவுவது நீரேயன்றி வேறுண்டோ"எனப் பொருளுரைப்பர். அவ்வாறாயின் நீர் குமுதமுதலிய பிறவற்றையும் கழுவவற்றாகச்செய்தே "அம்புயத்தைத் தூய்மை செய்வது நீர்" என்று தாமரையையே எடுத்துக் கூறுவதில் யாதொருசிறப்புங் காணப்படாமையாலும், தாமரை நீர்படிந்தபாகமே பாசிபற்றி யசுத்தமாதலும், நீர்படியாதபாகமே பாசிபற்றாது சுத்தமாயிருப்பதும் பிரசித்தமாகையா லதுவும் சுத்தபாடமாகாது.

இனிச் சிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கு அகந்தூய்மை பென்றதுணையானே அதன் மறுதலையாகிய புறந்தூய்மையு முடன்றோன்றுதலியல்பாதலால், "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை—வாய்மையாற் காணப்படும்" என்னும் பொய்யாமொழியின் கருத்தினையே உட்கொண்டு ஆசிரியரிச்செய்யுளை இயற்றிப்போந்தாரென்பது புலனாகாதிராது.

அங்ஙனமாகவே, மேற்குறித்தசெய்யுள்,

"செம்மையன்மையிலுயிர்க்குறுதுணையெனச்சிறந்த
வாய்மையாலகந்தூய்மையாமற்றிலைபுறத்தைத்
தூய்மைசெய்வதுநீரலாற்சொல்லின்வேறுளதோ
நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையேநோன்பெமக்கறிதி"

என்றிருக்கவேண்டுமென்பது நன்கு தெளியப்படும். இதற்குப் பொருள் வெளிப்படையாகலின் விளக்கவேண்டாதாயிற்று.

நிற்க; இதனிறுதியில் "நோன்பெமக்கறிதி" என்றிருப்பதை "நோன்பெனக்கருதி" என்று படித்துக் குளகமாக்கிக்கொண்டு அடுத்துவரும் "புலையனும்விரும்பாத" என்ற செய்யுளுடன் ஒருதொடராக்கிப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அங்ஙன மிடர்ப்பாடுற்றுப் பொருளுரைப்பதி லொரு சிறப்பின்மையா லதுவும் பாடமன்றென்றும், நோன்பெமக்கறிதி யென்பதே சுத்தபாடமென்று மறியத்தக்கன.

T. N. அப்பனையங்கார்,

மதுரை.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்

1921-ம்வருஷம் மார்ச்சுமீ 5-உ நடத்திய

ஆங்கிலத்தமிழ்ப்பரீக்ஷைவினா.

இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு.

1. இலக்கியம்.

பரீக்ஷகர்—அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை.

1921வருஷம் மார்ச்சுமீ 5உ சனிக்கிழமை பகல் 10-1

[அம்சம் 120.]

செய்யுள்.

1. (a) பரணி-நூற்பெயர்க்காரணம், காலம், பாட்டுடைத்தலைவனது பெயர்கள்—எவை?

(b) இந்நூலாசிரியர் ஜைனர் என்பது சிலர்கொள்கை; அகச்சான்று (Internal evidence) காட்டி அதை மறுக்கக்கூடுமா? எப்படி?

(c) "தான்வேண்டிக் கோடலுமே தன்னுடைய தேவிபரிற் றலைமைத் தேவி, தேன்வேண்டு மொழிச்செல்வி திருமகட்குத் திருமகனைக்கொடுத்த பின்றை" "தங்களின் மகிழ்ந்து இருகுலத்தரசர் தாமும் தனித்தனி உவப்பது."

இங்குக் குறிப்பிட்டவை யார்யாரைக் குறிக்கும்?

(d) ஜயதரன்—ஐம்படைதரித்தது, பூணூல்தரித்தது, கல்விபயின்றது-வதேனும் ஒன்றைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவதை எழுதுக.

2. (a) "திரிபுவனங்கள் வாழ்த்த" இருவிதமாகப் பொருள் கூறுக.

(b) i. விழித்தழற்புலியைமேலிருத்தி,இமயத்தினைத்திரித்த கோவில் வளைவுண்டு—இக்கதை யாது?

ii. அது "ஆடகக்கிரி (மேரு)யிற் புலிவைத்தவன்" என மற்ருேரிடத்துக் கூறுவதோடு முரணுதோ?

(c) சயத்தம்பம்நாட்டி, எழுகலிங்கம்—இக்கருத்து உங்கள் பாடத்துள் வேறெங்குக் காணப்படுகிறது? காட்டுக.

3. (a) பின் வருவனவற்றிற்கு உரையெழுதுக:—

i. முடுகிய பவன பதத்தி லுகக்கடை முடிவினில் உலக மெனச்சுடர் விட்டெழு, கடுகிய வடவன லத்தினை வைத்தது களமுறு துரக கணத்தின் முகத்திலே.

ii. சூரன்குலத்தோர்குபேரன்குலத்தோர் சுடர்ப்பாவகப், பேரன்குலத்தோர்கள்பு தலோரிருந்தார்கள்பேர் பெற்ற பேர், வீரங்கோலோவாகுசாரங்கோலோசெல்வமிச்சங் கொலோ, பூரம்புராசிப் புவிக்கென்று முதுவோர்கள் போதுவோர்களோ.

(b) i. முன் கீற்றிட்ட அம்புராசி, பொதுவோர் என்பவற்றின் காரணத்தை எழுதுக.

ii. கடவி, பூதரம், சராசனம், சோனகர், ஓரை, அரிதாரம் இவற்றுள் நான்குமொழிகளுக்கு அருத்தம் எழுதுக.

(c) i. பாண்டவரின் முற்பிறப்பு, சிசுபாலனுக்குக் கண்ண னிடம் பகைமை ஏற்பட்டகாரணம்—ஏதேனும் ஒரு கதையைப் பத்துப்பதினைந்துவரிக்குள் எழுதுக.

ii. சாற்றவா னன்று சுகன்றிருத்தாதை; பராசரமுனிவன் மதலையாம்படியே பகர்ந்தனை—இவை குறிப்பதை விளக்குக.

(d) 'கன்னட்டும்படிபொருது', 'வீரரைத்துறக்கம் ஏறவிட்டிடும் இரவி,' 'வஞ்சியந்தொடைமன்னன்', இவற்றாலறியப்படும் பழையவழக்கங்கள் எவை? ஐதிகம் எது?

(e) i. "பின்னிபகுஞ்சிப்பேதையர்" என்பது மரபுவழுவாகாதோ?

ii. வள்ளன்மை பூண்டான்கட் செல்வமும் உள்ளத்
துணர்வுடையா னோதிய நூலும்—புணர்வின்கட்
டக்க தறியும் தலைமகனும் இம்மூவர்
பொத்தின்றிக் காழ்த்த மரம்.

இது முடிபுவழுவாகாதோ? சமாதானம் கூறுக,

iii. நன்மகன் இழிந்தகுடியினும் பிறக்கக்கூடும் என்பதற்கு, "பெருங்கடலுட் பல்விலைய முத்தம் பிறக்கும்" என்ற உவமை பொருந்துமா? விளக்குக.

iv. ஊராண்மை என்னுஞ் செருக்கு—இத்தொடரில் எது என்னவாக உபசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

வசனம்.

4. (a) i. ஆதியில் தமிழ்வசனநடை எவ்வாறு இருந்தது?

ii. ஆறுமுகநாவலர் நடையையும் வேதநாயகம்பிள்ளை நடையையும்பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பது எப்படி?

(b) நச்சினார்க்கினியர்—இல்லது புனைந்துரைத்தலைப்பற்றி என்ன கூறுகிறார்? என்பதையாவது

அல்லது

பரிமேலழகர் சொல்லின் நடையின் இயல்பைப்பற்றி என்ன கூறுகிறார்? என்பதையாவது எழுதுக.

(c) i. கூடசதுர்த்தம், மெய்ப்பாடு, தொடர்நிலைச்செய்யுள், பிசி,—இரண்டிற்கு விளக்கம் எழுதுக.

ii. 'மாணுக்கரைப் பரீட்சைப்பைங்கூழ்விளைக்கும் வரிகளாக்காமல், இறைக்கவூறும் மணற்கேணிகளாக்கவேண்டும்' இக்கருத்தை விளக்கமாக எழுதுக.

5. (a) கௌதமர் துறவியானமை எதன்பொருட்டு?

(b) அவர்கண்ட உண்மைகளில் முக்கியமான நான்கை விளக்குக.

6. (a) திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்—சூலைநீங்கப்பெற்றது, கன் மிதப்பில் அணைந்தது, ஐக்கியமானது—இத்தலங்கள் எவை? அவை எந்த ஜில்லாவைச்சேர்ந்தவை? அச் சமயத்தில் அவர்கூறியருளியவற்றில் ஏதேனும் ஒரு பாசுரம் எழுதுக.

(b) அவர்காலத்திருந்த நாயன்மார்களில் மூவர் பெயரை எழுதி எப்படி யறிகிறோம் என்பதையும எழுதுக.

7. (a) சாதுரியம் என்ற பாடம் தெரிவிக்கும் குறட்பாக்களில் ஒன்று கூறிச் சந்தர்ப்பமும காட்டுக.

(b) i. என்றுங்கிழியாதென்பாட்டு.

ii. மாத்தின்கிழாகாமாம்—இத்தொடர்கள் எதை வற் புறுத்த வருகின்றன.

இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு.

2. இலக்கணம்.

பரீக்ஷகர்:—சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர்.

1921-ஸு மார்ச்சுமீ 5உ சனிக்கிழமை பகல் 2—4.

[அம்சம் 90.]

I. 1. எழுத்திலக்கணம் எத்தனை வகைப்படும்? அவற்றினியல் களின் முறைவைப்புக்கு நியாயங்கூறுக.

2. இடுகுறிகாரணப்பெயர்பொதுச்சிறப்பின. இச்சூத்திரத்துக் குள்ள இரண்டுரையுங்கூறித் தனித்தனி யுதாரணமுந் தருக.

3. மொழிக்கிறுதியில் வாரா எழுத்துக்கள் எவை? ஈறுநிலைச் சூத்திரத்தில் உயிரெழுத்தை முற்கூறியதன்றிச் 'சாயுமுகர' மெனப் பிற்கூறுவானேன்?

4. பண்புப்பகுதி விகாரப்பட்டுப்புணரும் பதப்புணர்ச்சிகள் ஒவ் வொன்றுக்குந் தனித்தனி யுதாரணந் தருக.

5. மொழியிய லென்றது பதவியலெனப்பெயர்குறித்தது வென்?

II. 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதிகள் விகுதிமுதலியவற்றோடு புணரும் போது பலவித வேறுபாடடையுமென்பதற் கறிகுறியாகஐந் துதாரணந் தருக.

2. இ, அம், அல், இவ்விகுதிகள் குறிக்கும் பொருள்களிலொவ் வொன்றுக்குந் தனித்தனி மூன்றுதாரணந் தருக.

3. எதிர்கால விடைநிலைச்சூத்திரத்தில் இவை சிலவில என்ற தற்குப் பொருள்கூறி அவற்றிற் குதாரணங்களு மெழுதுக.

4. "பெறுப்பெபருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய், வலிவரி னியல்பா' மென்றும் "ஆவியாமுன்வன்மைமிகா" வென்றும் பகுத்தோதுவானேன்?

5. "னலமுன றனவு" மென்ற சூத்திரத்தில் "ஆயுங்காலே" என்றதனா லறியப்படுவது என்ன?

III. 1. தன்வினையைப் பிறவினையாக்குமா றெங்ஙனம்? அவ்விரண் டுக்கும் பொதுவாகிய பகுதி யிரண்டு தருக.

2. எலுமிச்சம்பழம், வெவ்வேறு, நாழுழி, குடநாடு, குரக்கி னம், எருத்துமாடு, அனலுகண்டான், வேற்படை, இவை எவ்வெச்சூத்திரங்களில் எவ்வெவற்றிற் குதாரணமாகும்?

3. இருதிணைப்பொதுவினை, இருதிணைமுக்கூற்றொருமை, உளப் பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை, இவை எவை?

4. முக்காலத்திற்கும்வரும் வினையெச்சம் எது? எப்படி?

5. தன் வினைமுதல்வினையைக்கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள் யா? எவனுக்கும் வியங்கோளுக்குமுள்ள வேறுபாடி யாது?

IV. கீழ் வருவனவற்றிற் கொவ்வோ ருதாரணந் தருக.

1. செய்வினைக்கும் செயப்பாட்டுவினைக்கும் பொதுவினை
2. உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவினை
3. செயப்படுபொருள்கொண்ட பெயரெச்சம்
4. திரிபினுக்கப்பொருளகொண்ட ஆறனுருபு
5. எதுப்பொருள்கொண்ட ஐந்தனுருபு
6. பொருளாகுபெயர்க்கும் தானியாகுபெயர்க்கும் எதிரிடையாகிய ஆகுபெயர்கள்.

V. 1. பண்பு, உவமை, உம்மை, இவை எவ்வெவைபற்றி வரும்?

2. ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்குமுள்ள வேறுபாடென்ன?

3. பலபொருள் கலந்துவருகையில் எவ்வெவற்றால் ஒரு முடிவைப் பெறும்? உதாரணம் வேண்டும்.

4. எவ் வெவைபற்றிப் பால் திணைக ளிழுக்கினு மியல்பாகும்?

5. ஏ, ஓ, உம், என்னு மிடைச்சொற்கள் எவ்வெப்பொருள் பற்றி வரும்? மொழிமாற்று, கொண்டுகூட்டுப்பொருள் கோள்களுக்கு உதாரணம் தருக.

இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு.

3. வியாசம்.

பரீக்ஷகர்:—K. C. வீரராகவையர் M.A., L.T., F.C.S.,

1921ளூ மார்ச்சுமீ 5௳ சனிக்கிழமை பிற்பகல் 4½-5½

[அம்சம் 30.]

பின்குறித்த விஷயங்களில் யாதேனுமொன்றைப்பற்றி ஒருவியாசம் எழுதுக.

1. நீர் அறிந்த ஒரு தமிழ்க்கவியின் திறமையும் ஜீவியசரிதையும்;
2. கூட்டுறவுநாணயசசங்கங்களும் ஜனங்களின் செட்டும்;
3. மகாமகவரலாறு;
4. "ஒத்துழையாமை இயக்க"த்தின் நன்மைகளும் தீமைகளும்.

திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காட்டுச்

சோழசிலாசாசனங்கள்.

(கசூ௪-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

——:o:——

கோப்பரகேசரிவன்மராகிய ஸ்ரீராஜேந்திரசோழதேவற்குயாண்டு ௬° ஆவது.

எயிற்கோட்டத்து, நகரம் கச்சிப்பேட்டு திருநெறிக்காரைக்காடுடைய மகாதேவர்க்கு:—

பிள்ளையார் அருமொழிநங்கையார் அதிகாரிச்சி எயில்கோட்டத்து எயில்நாட்டு சத்திமங்கலத்து "பாலிகிழான் வேங்கடவன்" "நக்கபிராட்டி" வைத்த திருநொந்தாவிளக்கு ஒன்றுக்கும்—

9. ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு, திருக்காரைக்காட்டுப்புறம், அவ்வள்ளூர்மன்றாடி "தண்டினப்பாடி" கொண்ட ஆடு நாற்பத்தேழரையால் திருவேகம்பனூல் (ஓர் முகத்தலளவை) நிச்சற்படி அட்ட கடவநெய் ஆழாக்கும்,

10. மேற்படியூர் மன்றாடி "காளழுக்கியன் ஒற்றி" கொண்ட ஆடு இருபத்திமூன்றேமுக்காலினல் அட்டக்கடவ நெய் ஷ நாழியால் நிச்சற்படி (நாள்தோறும்) இரு செவிடரையும் ($2\frac{1}{2}$-செவிடு)

11. மேற்படியூர் மன்றாடி "பெருமாடன் மோடன்"கொண்ட ஆடு இருபத்தி மூன்றேமுக்காலால் அட்ட நிச்சற்படி அட்டக்கடவநெய் இரு செவிடரையும் ($2\frac{1}{2}$-செவிடுநெய்).

ஆக ஆடு தொண்ணூற்றைஞ்சினல் நிச்சற்படி அட்டக்கடவநெய் உழக்கும் (உழக்கு=கால் ($\frac{1}{4}$)-படி) இந் நெய் உழக்கும் இக்கோயில் தானபதிகள் பக்கல் திங்கள்தோறும் (மாதந்தோறும்) அற அட்டி சந்திராதித்தவரை செலுத்தக்கடவேனாகவும், இப்பரிசு சிலாலேகைசெய்து கொடுத்தோம் இவ்வனைவோம், இவர்கள்சொல்ல எழுதினேன்..............

அடிப்படையின் தொடர்ச்சி.

சுவஸ்திஸ்ரீ: திருமன்னிவளர இருநிலமடந்தையும், பொற்சயப்பாவையும் சீர்தனிச் செல்வியும், தன்பெருந் தேவியாக்கி இன்புற, நெடுதியலூழியுள் இடைதுறை நாடுந், துடர்வனவேலிப்படர்வனவாசியும் (Vanavasi) சுள்ளிசூழ்மதிற் கொள்ளிப்பாகையும் (Kollippakai) நண்ணற்கருமரன் மண்ணைக்கடக்கமும், பொருகடல் ஈழத்தரையர்தம் முடியும் (The crown of king of ceylon) ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும் முன்னவன்பக்கல் தென்னவன் வைத்த, சுந்தரமுடியும் இந்திரனாரமும்,தெண்டிரையீழமண்டலமுழுவதும், எறிபடைக்கொள்ள

(கோளன் என்றும் பாடம் வழங்கும்). முறையிற்சூடும், குலதனமாகிய பலர் புகழ்முடியும், செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர்வேலைத், தொல்பெருங் காவற் பல்பழந்தீவும், செருவிற்சினவில் இருபத்தொருகால், அரசுகளைக் கட்ட பரசுராமன், மேவருஞ்சாந்திய மத்திவரண் கருதி, யிருத்திய செம் பொற்றிருத்தகுமுடியும், மாப்பெருந்தண்டாற் கொண்ட கோப்பர கேசரி வன்மரான ஸ்ரீ ராஜேந்திரசோளதேவற்குயாண்டு ௧௧-வது

அரையன் இராஜராஜன் (இவர் ராஜேந்திரசோளதேவரின் தகப்பனு ராக இருத்தல் வேண்டும். இம் மண்ணுலகாண்டு பெரும்பேறுபெற்ற இவர் தம் ஜீவியகாலத்திலேயே தம் மகற்குப் பட்டம்சூட்டி அவனது 11-வது ஆண்டில் ஸ்தலயாத்திரையாக வெளிவந்ததாகத் தெரிகிறது.)

எயிற்கோட்டத்து நகரம் காஞ்சிபுரத்து, திருக்காரைக்காடுடையார் கோவில் வேதாரும் (வேதியரும்) வேதர் சூழவல்லாரொரு சிவயோகி யார்க்கு (வேதம்வல்ல வேதியர்கள் புடைசூழ்ந்து செல்லும் ஒருசிவயோகி- சந்நியாசிக்கு)..................வேண்டும் பலவதார்வச நெல்லு அறுபதின் கலமும் கல், பதர், செத்தல் (சாவிநெல்) முளை, மடி, நீக்கி உலகும், பாற் கூலியும் நாங்களேபட்டு திருக்காரைக்காடுடையார் திருமுற்றத்தே கொடு வந்து இக்கோயில் மடமுடையார்வசம் சந்திராதித்தவரை முட்டாமே யறப்பதாகவும், இந்நெல் தண்டவந்தார்க்கு மெய்கண்டு சோறுகொடுப்ப தாகவும் இத் தன்மத்திற்கு விரோதநின்றோம் கங்கையிடை குமரியிடை செய்தார் செய்தபாவம்பட்டு இந்நெல்லு சந்திராதித்தவரை முட்டாமே அறப்பதாக சிலாலேகைசெய்து கொடுத்தோம்..................

நிசத அரிசி பத்தெட்டு குத்தலரிசி இருநாழியும், நெய் யாழாக் கும், கும்மாயத்திற்கு பயறுழக்கும், இட்டு உண்ணவும், முறங்கறிகிட வுஞ் சற்கரை அரைபலமும் ($\frac{1}{2}$ பலம்), வாழைப்பழமிரண்டும், புழுக்கு கறி ஒன்று, மிளகு பொடி கறி ஒன்றும், தயிர்க்கிருநாழியும், (௨ நாழி தயிர்), வெற்றிலை நாலும் வெறுங்காய் இரண்டும், இப்படி இத்தனையும், இந்நெல்லு பதக்குங்கொண்டு (பத்தெட்டு=பதக்கென்றிருத்தல்வேண் டும்) குத்தி குறைவுள்ளடங்க சந்திராதித்தவரையிலூட்டுவதற்கு நிவந் தஞ்செய்தது.

அறம் அறிவற்க ! அறமல்லது துணையில்லை!!

(ஸ்ரீராஜேந்திரசோழதேவன் தனது 11வது ராஜ்யவருஷத்தில்)

செயங்கொண்டசோழமண்டலத்து, ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு திருக்காரைக்காட்டுத்தேவதானம் அவ்வளூர் ஊரோம் கையெழுத்து.

சோழமண்டலத்து தென்கரை நித்தவிநோதவளநாட்டு, ஆவூர் கூற்றத்து, செம்பங்குடை செம்பங்குடையான் அமுதந்தேவனுகிய இராஜவிச்சாதரவி.... ....

காஞ்சிபுரத்து திருநெறிக்காரைக்காட்டு மடமுடைய திருக்காரைக் காட்டுப்பிச்சன் "கையாலிதேவர்" ஸ்ரீ பண்டாரத்துவைத்த பொன் "ஆதிதாஸசண்டேச்வரதேவர்" பக்கல் நாங்கள்கொண்ட பொன் கழஞ்சி னுக்கு (1 கழஞ்சு பொன்) ஆண்டுவரை அருமொழித்தேவன் மாக்கா லால் கலனே துணி அளந்து தரவுகொள்வோமாகவும்.

இம்முதற்பொன்கொள்கவென்றுசொல்லப்பெறுதோமாகவும், இதற் றிறம்பில் தன்மாஸனமுதலாகத் தான் வேண்டுகோவுக்கு நிசதம் கழஞ்சு பொன் தரவும், இட்டதண்டம் மன்றுபாடு சென்று மறுக்கவும், புள்ளிகுத்திவைக்கவும், பெறுதோமாகவும். இப்பாவப்பட்டும், இந்நெல் சந்திராதித்தவரை முட்டாமே அறப்பதமாகவும் சிலாலேகை செய்து கொடுத்தோம்.

ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு அவ்வள்ளூரோம் சொல்ல எழுதினேன். குன்றபாக்கிழான், குறைவன்முகடுபானேன், இவை என்னெழுத்து.

இந்நெல்லுக்கு நிவந்தம் வைச்ச அரையன் இராஜராஜன் என்றுக் கலம் உண்ணும் சிவயோகிக்கு உண்ண இட்ட வெண்கலத்தளிகைக னல் கம்பனல் நிறை சஎ (47 பலம்) டலமும், தண்ணீர் ஆட்டப் "பிங்காளம்' தளிகையினல் கம்பனல் நிறை உ0 (20) பலமும், மாட்டு வம்கனல், கம்பனல் நிறை சு(6)பலமும் தரசாட அட்டணைக்கல்கனல் கம்பனல் நிறை சு0 (60) பலமும் பூசம் தளிகைகனல் கம்பனல்நிறை உசு (26) பலமும் இவை ....

(இதில் கண்ட பதங்கள் பழமையாயிருத்தலினுற் பொருள்விளங்க வில்லை.)

காஞ்சிபுரம் அ. நடேசசெட்டி,
85. செட்டித்தெரு,
சின்னக்காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீ:

சங்கச்செய்யுளில் ஏகாரம் அடுத்த ஒளீற்றுவிளி.

சென்ற சிலமாதங்களாக '13-ம் புறப்பாட்டும் அதன் உரையும்' என்ற நீண்ட ஆராய்ச்சியும், அதனையடுத்து அதன் மறுதலைமுடிவும் வெளிவந்தமை பலரு மறிந்ததே. அவ்வாராய்ச்சி சென்றவருஷத்து மார்கழி மாதப்பகுதியோடு முடிவெய்தியது.

அதன் ஈற்றில் அவ்வாராய்ச்சியாளர் தாம் ஆராய்ந்துகண்ட முடிவு களாகச் சிலவற்றைக் குறித்தனர். அவற்றிலொன்று, "சங்கநூல்வழக் கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த ஒளீற்றுச்சொற்கள் யாண்டும் படர்க் கையாகவே வந்துள்ளன" என்பது. பின்னர் மாசிமாதச் செந்தமிழ்ப்பகுதி யில் அதன் மறுதலைமுடிவும் வெளிப்பட்டது. அதில் "இது இக் காலத் தகப்படாதனவும் இறந்தொழிந்தனவுமான சங்கநூல்களெல்லா வற்றையும் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி யாராய்ந்தறிந்துகொண்ட பின் பன்றி நம்பற்பாலதன்று" என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதற்கட் கூறப்பட்ட முடிவிற்கு இதுவே எற்ற சமாதானமாக அமையக்கூடிய தெனினும் சங்கச்செய்யுள்களில் ஏகாரம் அடுத்த ஒளீற்றுவிளியே இல் லாமற்போகவுமில்லை.

தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், "எண்ணிடையொழிதல் ஏதமின் றே—சின்னமல்லாக் காலையான" (146) என்னும் சூத்திரவுரையில் நச்சி னார்க்கினியரும் பேராசிரியரும் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ள பெருந் தேவபாணிச் செய்யுளொன் றுள்ளது. அதனுள் "அளப்பரிய நான் மறையா னுணர்ந்துதற் கரியோனே" என ஏகாரமடுத்த ஒளீற்றுவிளிப் பொருண்மையில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகலி னதனைக் கீழே தருகின்றேன்.

"மணிவிளங்குதிருமார்பின் மாமலராள் வீற்றிருப்பப்
பனிதயங்குநேமியும் பானிறத்தசுரிசங்கும்
இருசுடர்போலிருகாத்திலேந்தியமர்மாயோனும்
பங்கயத்தினுறைவோனும்பாகத்தோர்பசுங்கொடிசேர்

செந்தழற்கண்ணுநலோனுந்தெருங்கானீயென்பார்க்
கவரவர்தமுள்ளத்துளவ்வுருவாயல்லாத
பிறவுருவுநீயென்னிற்பிறவுருவுநீயேயா
யளப்பரியநான்மறையானுணர்த்துதற்கரியோனே!

எவ்வுயிர்க்குமுரிரேயாயியக்குதனின்றொழிலாகி
யவ்வுயிர்க்கணடங்கியேயருளாதுநிற்றலினல்
வெவ்வினைசெய்தவையுழந்துவெம்பிறவிக்கடலழுந்த
வவ்வினையையகற்றுதுநிற்பதுநின்னருளன்றே;

பல்லுயிரும்படைப்பதுநின்பண்பன்றேபகலினல்
வல்வினையிலகப்பட்டுவருந்தங்கூருயிர்தம்மை
நல்வினையேபயில்வித்துநடுக்கஞ்செய்பகைநீக்கி
யல்லல்வாயழுந்தாமலகற்றுவதுமருளன்றே;

அறிப்பருநின்றொழிலன்றேயளைந்தாலுமுயிரெல்லா
மொழிதகவுற்றுணர்வுகளையொருவாமலுடனிறுத்திப்
பழிப்பிலாத்திப்பலகாலுமிப்பிரிசேபயிற்றுதலின்
அறிப்பருமிதினிலையானகைதுமயருளன்றே;

பேர்வினைற்றிரிதிறழிழியொடுங்கிய
தார்விளங்கணர்தம்வினையாயினை;

வீடாயினீங்கிவிழுத்தவஞ்செய்பு
முனிவர்தமக்குமுத்தியாயினை;

இல்லெனவிகழ்ந்தோர்க்கில்லையுமாயினை
உண்டெனவுணர்ந்தோர்க்குண்மையுமாயினை
அருவுருவென்போர்க்கவையுமாயினை
பொருவறவிளங்கிப்போதமாயினை;

பானிறவண்ணநீபனிமதிக்கடவுணீ
நீனிறவுருவுநீநிறமிகுகனலுநீ
யருவுருவொருவநீயொளிமிற்கடவுணீ
பெருதிருவுருவுநீபெட்பனபிறவுநீ;

மண்ணுநீவிண்ணுநீமலையுநீகடலுநீ
எண்ணுநீயெழுத்துநீயிரவுநீபகலுநீ
பண்ணுநீபாவுநீபாட்டுநீதொடருநீ
அண்ணனீயமலனீயருளுநீபொருளுநீ;

ஆங்க,

இணையையாகியவிறைவநின்னடியிணை
சென்னியின்வாங்கிப்பன்னாள்பரவுதும்
மலர்தலையுலகின்மன்னுயிர்க்கெல்லாம்
நிலவியபிறவியைநீத்தல்வேண்டி
முற்றியபற்றொடுசெற்றநீக்கி
முனிமையாக்கியமுவா முத்தியை
மயலறவளித்தநின்மலரடி
யரியவன்றாயுரிதினிற்பெறவே."

இஃது எட்டடித் தாவுந் தாவின்பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை மூன்றும் ஈரடியிரண்டும் ஓரடிநான்கும் இருசீரெட்டும் ஒருசீர் பதினாறு மாகிய நால்வகையெண்ணுந் தனிச்சொல்லும் எட்டடிச்சுரிதகமும் பெற்ற தலையளவுவண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

இச்செய்யுள் வாக்கின்போக்காலும் பிறகுறிப்புக்களாலும் சங்கத் தான்றோர்செய்யுட்களு ளொன்றென்றே கருதப்படுகின்றது. இன்ன நூலைச்சார்ந்ததென்றறியமுடியாதிருத்தலே இதன் பழமையை நன்கு விளக்கும். இச்செய்யுள் இறந்தொழிந்த எத்துணையோ நூல்களிலொன் றற்குரியதாகும்; ஆகவே "சங்கநூல்வழக்கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த ஒளீற்றுவிளி யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளது" என்னும் முடிபு நிலையாதாயிற்று.

T. N. அப்பனையங்கார்,
மதுரை.

சிறைவிடந்தாதி.

[குறிப்பு:-சிறைவிடந்தாதியென்னும் இந்நூல் என்னிடமுள்ளதோ ரேட்டுப்பிரதியிலுள்ளது. இது சொற்சுவை, பொருட்சுவை, பத்திச் சுவைகளுடன் நூறுவிருத்தப்பாக்களால் வெவ்வேறுசந்தங்களில் அந்தாதித்தொடராகத் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமான்மீது பாடப்பட்டதொரு பிரபந்தம். பல்லாண்டுகட்குமுன் வெளிவந்துள்ள இது, இப்பொழுது யாங்கனும் கிடையாமையாலும் ஒரே பிரதியே யுள்ளமையாலும் ஏட்டுப்பிரதி சிதிலமடைந்துபோகுமுன் பாதுகாக்கப்படுத லவசியமாகலாலும், தனியேபுத்தகமாகப் பதிப்பித்தற்கு ஒப்புநோக்கிச் செப்பனிடவேறுபிரதிகள் கிட்டாமையால் ஏட்டிலுள்ளவாறே செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைமூலம் வெளியிடப்படுகிறது. பிரதிகள்வைத்திருக்குந் தமிழபிமானிகள் சங்கத்திற்குக் கொடுத்துதவுவாராயின், பரிசோதித்துப் பின் புத்தகரூபமாக வெளியிடற்குச் சாதகமாகும். இந்நூலாசிரியர்வரலாறு முதலியன தெரியவில்லை. செய்யுண் முடிவிற் பாண்டியன்சிறையிலகப்பட்டுக் கோனேரிப்புலவன்பாடிய சிறைவிடந்தாதியென் றெழுதியுள்ளது.]

நூல்.

பூவருபொலன்கழற்குமரன்பொன்னடிச்
சேவடிப்பணிமலர்ச்சிந்தைசேர்ப்பினுந்
நாவருங்கொடிமதிற்செந்திற்சாரினுங்
காவருங்கடவுளாரசுகைக்கொள்வார். (க)

வார்கடற்புவியினிற்பிறந்துமாண்டுபோய்ப்
போர்கெழுமறலிகைப்புகுவர்பூங்கழற்
சீர்கெழுமமுதாற்சிந்தைசெய்கிலார்
பார்கெழுபிறவியுட்படமாக்களே. (உ)

கன்னுறுநறுமலரிறைத்துக்கைதொழு
தன்னுறுமுருகன்பொருங்குனேக்கிலீர்
வன்னுறுகூற்படைமறலிதென்புலந்
தன்னுறுமொருவழிபெச்சன்சாற்றுவிர். (௩)

சாற்றுவீர்சரவணன்றண்ணந்தாமரை
போற்றுவீரிம்மையிற்புரிந்ததீவினை
மாற்றுவீர்செந்தில்மான்மருகனென்றுரு
வேற்றுவீர்பிறப்பிறப்பிரண்டுந்தீரவே. (௪)

வேதநூலுபநிடம்விரிக்கொணாப்பொரு
ளோதிவாய்விடுத்தெடுத்துரைக்கொணாப்பொரு
ளாதிநாயகற்கறிவறிவிக்கும்பொருள்
சோதியாறெழுத்தொடுதோன்றுமோர்பொருள். (௫)

பொருளெனப்பலபெருஞ்சமயம்போக்குறு
மருளுறுமாக்களுக்களித்தவான்பொருட்
கருள்வது நின்கழற்கமலமல்லவோ
தெருண்மறைமுறைதொழுசெந்திலெந்தையே. (௬)

எந்தையேமுழுமறையிசைக்கும்பல்லுயிர்த்
தந்தையேயறுமுகதநமமேமுதன்
முந்தைநான்முகன்றொழு முதல்வயானுடைச்
சிந்தையேதுயர்துடைத்தருளிச்செய்வையே. (௭)

செய்வதொன்றறிகிலென்செழுமென்போதுதாட்
பெய்வதொன்றறிகிலேன்பேதையேன்சுடர்
வைதிகழ்வேற்படைமுருகவன்றனை
கொய்தெனக்கிரங்கியாட்கொள்ளவேண்டுமால். (௮)

வேண்டியவடியவர்க்குதவிவெவ்வினை
மாண்டறத்துடைத்தருள்வழங்கிக்காக்குமாற்
காண்டகுமறுமுகக்கடவுள்செம்மணித்
தூண்டொகுபன்னிருதோளின்றிண்மையே. (௯)

திண்மைசாலமரரைச்சிறைவிடுத்தநின்
றண்மைசால்கருணையிற்றமியர்க்கேதெனு
முண்மைசார்ந்துதவுதியொருவனேபெரு
வண்மைசார்குறக்கொடிவள்ளிகேள்வனே. (௰)

வேறு.

வள்ளிக்காருயிர்க்கொழுநனைக்கொழுங்கதிர்வடிவேலைப்
புள்ளிச்சேவலங்கொடியினைத்திளைத்தாறும்புகழாதார்
கொள்ளிச்சூர்விழிக்கூற்றுவன்றெவ்புலக்கொடுமைபெழ்வா
யள்ளற்றீநிரயப்பெரும்படுகுழியகழ்வாரே. (௧௧)

அகழுமார்கலிப்புணரிமண்ணளப்பிறுமருப்பாவி
யிகழ்பெரும்பிறப்பெண்ணிலவெண்ணிலவினைபோனே
மகரவாரிதிமாழுதறுணிபடநெடுவானோர்
புகழவேறெடுத்தனைபவர்க்கருண் மழைபொழிந்தானே. (௧௨)

பொழிந்தநின்பெருங்கருணைபெற்றுணர்கிலேன்புலைவாழ்க்கை
யொழிந்துநின்றிருத்தொண்டுபெற்றுய்கிலனுய்வேனோ
சுழிந்துமுப்புரங்கடந்தவற்கருமறைத்தொடர்காட்டி
மொழிந்தசெந்திலெம்பரமனையறுமுகமுருகோனே. (௧௩)

முருகசுந்தரகுருபரவறுமுகமுதல்வாமான்
மருகவென்பவர்க்கிம்மையுமறுமையும்வழுவாதாற்
றிருகுவெள்ளெயிற்றழல்விழிச்சூருயிர்சினவாபாற்
பருகும்வேற்படைதுடைப்பதுபழவினைப்பகையன்றே. (௧௪)

பகையுப்பாவமும்பழவினைத்தொடர்ச்சியும்பகைபான
மிகையும்வெந்திறலந்தகன்சீற்றமும்வெருவேனுன்
முகைமென்கண்ணியன்குருபரனறுமுகமுருகேசன்
சிகையஞ்சேவலங்கொடியனைச்சிந்தியேன்சிறியேனே. (௧௫)

சிறுமையெய்தினுந்தீவினையெய்தினுஞ்சிறியேன்
வறுமையெய்தினும்வாழினுமறப்பெருமைமலர்த்தா
ளுறுபெரும்பொருளுணர்ந்துமோங்காரவுள்ளொளியே
யறுமுகப்பெருங்கடவுளேயமரர்நாயகனே. (௧௬)

அமரர்வேந்தனுமகப்புரைபகப்பொருட்டவருங்
கமலயோனியுமின்னமுங்கதிகொடுத்துயர்ந்தார்
விமலவேற்படைவிடுத்துவெஞ்சூர்கிளைதடிந்த
குமரபன்னிருதடம்புயக்குன்றுடைக்களிறே. (௧௭)

களிறுமூர்தியுமொருதனிக்கவிகையுங்கணக்கிற்
குளிறுபல்லியப்பெருக்கமுந்துணிப்பதுகுணிப்போ
வெளிறும்வெள்ளெயிற்றந்தகற்கந்தியம்வெருவா
தொளிறுவேற்படைமுருகனென்றுணர்ந்துரைத்திருமே. (கஅ)

இருக்குமெய்ப்பெருஞ்சமயநூல்யாவையுமெடுத்துப்
பெருக்குமப்பொருணின்றிருப்பெயராற்பெறுமே
திருக்கைவேற்படைச்செல்வனேசெந்திலெம்பெருமான்
மருப்படுந்துணர்க்கடம்பனேவள்ளிநாயகனே. (ககூ)

வள்ளைவார்குழைமரகதப்பசுங்கொடிபயந்த
பிள்ளையேபெருநான்மறைப்பெறலருஞ்சிறப்பே
கள்ளைவார்பொழிற்கற்பகமுழுவனங்கடவுள்
வெள்ளைவாரணக்களித்தநின்வேற்படைக்கபயம். (உ0)

வேறு

படைவேல்கொண்டனையதடங்கருநெடுங்கண்மடமகளிர்பணைமென்கொங்கைப்
புடைபோயவுணர்வுடையேற்குனதுதிருத்தாளலதுபுகலுமுண்டே
கடைபோயமுறுக்கெயிற்றுக்கருந்தலைச்சூருயிர்குடித்துக்கனன்றவாகைத்
தொடையாலநின்றொளிருநெடுவேலோய்செந்திநகர்ச்சுரபதிவாழ்வே. ()

சுருதிபிரமாகமத்தாந்தலைமையந்தம்புடைநூலின்சொல்லைக்
கருதவரும்பொருளைத்தங்கடைமுறைபோப்பீயாதல்காண்பரென்றுன்
புருகக்குரைபருமாமுளரிநிரைதருமாறுமுகனேமாயோன்
மருகநினதொருநிலைமையெவரளப்பர்மலரோற்குமயங்கிற்றன்றே. (உஉ)

மயங்காதபுதுமுளரிமலராறுதிருமுகமுமலர்ச்செவ்வாயுஞ்
சயங்காணுநெடுவேலுங்கிளர்க்கரமுங்கொழுமாறுதருமாறுண்டே
கயங்காதுநடாங்கூவிளையிலைபேதிருவளைப்பக்கபலாய்வானை
பயங்காவலுறசண்டிகைநந்திரைகிழியவுழுதசெந்திற்பதியினனே. (உங.)

நாணெனிகாணினந்தபொருளாகிப்பொருளிருக்குநிலையாகி
யூனுகியுயிராகியுயிர்க்குயிராயுயிர்ப்பாக்குமொருவனுகித்
தேனுகிச்சுவையாகிப்பொருடோறுங்காரணமாகின்றசிறுவாதேவர்
கோனுயசுடரிலைவேற்குமாவுனையெவ்வண்ணங்குறிக்குமாறே. (உச)

குரியார்பொற்பணிமுளரித்தண்டையந்தாளாறிரண்டுகுலத்தோளேறுக்கி
யறியார்நின்றிருநாமமினைந்துருகியழுதழுதுபிதற்றார்தோ
வெறியார்பைந்துணர்க்கடம்பநறுந்தாரோய்செந்தில்வந்தவிமலனேயுன்
பொறியாளர்கோபிரீயப்படுகுழிக்காளாதல்கண்டுபொறுக்கிலேனே. ()

பொறுத்தாலுநினதடியாரடிக்கமலமொருசிறிதுபொறுமைகூர்ந்து
கறுத்தாலுநினதடியார்க்காட்பட்டாற்குறித்திருகண்கறுத்துச்சிறி
வெறுத்தாலுநினதடிமைவேண்டாரைவேற்படைபோய்விரிநீர்க்கங்கை
செறுத்தாரமுடிபுனைந்தசிவபெருமானுவந்தளித்தசெந்தில்வாழ்வே. ()

(தொடரும்)

சு. நல்லசிவன்பிள்ளை,
உதவிபுபாத்தியாயர்,
தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை, மதுரை.

மதிப்புரை.

தமிழிலக்கணம்; (இரண்டாம்பகுதி)—இது மல்லாகம் சுன்னாகம் உதவிவித்யாதரிசி ஸ்ரீமத், பொன்னையா அவர்களால் ஆங்கிலகலாசாலைகளில் ஆறாந்தரத்திற் கற்கும் மாணவர்களுக் குபகாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதிற் சொல்லிலக்கணத்துள், பெயர், வினை, இடை, உரி இயல்களிற் சொல்லும் இலக்கணங்களைச் சூத்திரங்களின்றி முப்பது பக்கத்துட் சுருக்கிவிளக்கியும், எழுத்திலக்கணத்துள், எழுத்தியல் பதவியல்களிற் சொல்லுமிலக்கணங்களைச் சூத்திரங்களோடு அறுபது பக்கத்தில் விரித்து விளக்கியும், ஒவ்வொருபொருளில்வரும் பற்பலவிகுதிகளுக்கும் புதிய உரைச்சூத்திரங்களியற்றியும், உதாரணங்களை அட்டவணையிலடைத்துக் காட்டியும், அப்பியாசவினைக்களமைத்தும் தெளிவுறக்காட்டியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இதைப்படிப்பவர்களுக்கு நன்னூல்படிப்பதற்கு வேண்டுமளவான தமிழிலக்கணவுணர்ச்சியுண்டாகுமென்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆயினும், நம் தமிழிலக்கணநூல்களிற்றொன்றுதொட்டுப்பயின்று வரும் எழுத்துச் சொல்லிலக்கணப்பயிற்சி முறைமையை முன்பின்னாக மாற்றியும், பொருளிடங்காலஞ்சினைகுணந்தொழில் என்னு மறுவகைப் பெயர்களுள் இடப்பெயர் காலப்பெயர்களைப் பொருட்பெயருளடக்கி நால்வகைப்பெயரெனக் காட்டியுமிருக்கும் இன்னோரன்ன புதிய வேறுபாடுகளையும், பொருட்கள் என்பதுபோலும் புதியசொல்வழக்கினையும் கொண்டிருப்பது பொருத்தியதாகத் தோன்றவில்லை. இவற்றை விலக்கிப் பழையமுறையைத்தழுவி யெழுதித் தக்க பண்டிதர்களுடைய நன்மதிப் போடு பிழைதிருத்தமுஞ் செய்திருந்தாற் பெரிதும நலமாயிருக்குமென் றெண்ணுகிறேன்.

பத்திராதிபர்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து

1920-௵ டிசம்பர் ௴ த்திய வரவு செலவு கணக்கு.

விவரம்.	வரவு 1920 December			வரவு 1919 December		
I General Section:						
(1) நன்கொடை, மாதச்சந்தா வகையில் வரவு ...	120	...	...			
(2) M. R. C. C. Bank-ல் போட்டுள்ள தொகையின் பேரில் வட்டி வரவு. ...	781	6	6			
(3) பரீக்ஷைக் கட்டணத்தொகை வரவு ...	1	...	...			
(4) சங்கப்பதிப்புப் புத்தகங்கள் விற்றவகையில் வரவு.	55	10	...			
(5) Miscellaneous வரவு ...	...	1	...			
மொத்தம் ...	958	1	6	20334	12	...

விவரம்	செலவு 1920 December			செலவு 1919 December		
I General Section:						
(1) Establishment:—						
(a) மானேஜ்மெண்டு ஆபீஸ்சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்...	136	...	..			
(b) கலாசாலை உபாத்தியாயர்கட்குச் சம்பளம் செல் ...	107	...	...			
(c) மாணவர்கட்குப் போஷணைக்காகச் செல் ...	115	10	8			
(d) Literary Section சிப்பந்திகட்குச்சம்பளம் செல் ...	65	...	...			
(2) Stationery, contingencies வாங்கியவகையிற்செல் ...	7	3	2			

II Editorial Section:						
(1) 'செந்தமிழ்'ப்பத்திரிகைக்குச் சந்தாவரவு ...	6	4	...			
(2) 'செந்தமிழ்'ப் பழைய தொகுதிகள் விற்ற வகையில் வரவு ...	17	1	...			
மொத்தம் ...	23	5	...	38	15	...
III Press Section:						
(a) Printing:						
(1) சங்கம் பிரஸ்ஸில் நடந்த வேலைகளுக்கு அச்சுக் கூலி வரவு ...	273	...	...			
(2) ஷை வேலைகட்காகக் காகிதக்கிரயம் வரவு ...	180	7	...			
(3) Miscellaneous வரவு...	11	8	...			
(b) Binding:						
(1) சங்கம் பைண்டிங் ஆபீஸில் நடந்த வேலைகளுக்கு பைண்டிங் சார்ஜ் வரவு...	48	13	...			
மொத்தம் ...	513	12	...	313	15	...

(3) பாண்டியன் புத்தகசாலைக்குப் புத்தகம் வாங்கிய வகையிலும், Hindu பத்திரிகைக்குச் சந்தாசெலுத்திய வகையிலும் செலவு...	28	...	...			
(4) சங்கக்கட்டட வகையராவிப்பேர்சம்பந்தமாகச் செலவு ...	194	12	8			
(5) தபால், தந்திவகையில் செலவு ...	9	8	8			
(6) பரீக்ஷை விஷயமாகச் செலவு ...	6	8	...			
(7) Miscellaneous செலவு...	...	5	...			
மொத்தம் ...	664	10	4	20644	...	2
II Editorial Section:						
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	35	...	...			
(2) 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகைசம்பந்தமாக, வாங்கிய காகிதம் அச்சுக்கூலி வகையிற் செல் ...	35	...	...			

(3) தபால், தந்தி வகையிற் செல் ...	10	4	9			
மொத்தம் ...	80	4	9	75	13	6
III PRESS SECTION:						
(a) Printing:						
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	151	9	10			
(2) ரிப்பேர்வகையில் செலவு	4	2	...			
(3) Contingencies வாங்கிய வகையில் செலவு ...	134	9	6			
(4) Miscellaneous செலவு.	27	2	...			
(b) Binding:			...			
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	29	10	1			
(2) Furniture வாங்கிய வகையிற் செலவு ...	...	10	...			

ஆகமொத்தம் வரவு ரூ ...	1495	2	6	20687	10	...
மாத ஆரம்பத்திலிருந்த கையிருப்புத்தொகை ...	1531	7	8	1382	6	3
ஆகமொத்தம் ரூ ...	3026	10	2	22070	...	3

(3) Contingencies வாங்கிய வகையிற்செலவு ...	21	12	5			
மொத்தம் ...	369	7	10	8	2	...
ஆக மொத்தம் செலவு ரூ ...	1114	6	11	20727	15	8
மாதமுடிவில் மீதி இருப்புத் தொகை ...	*1912	3	3	1342	...	7
ஆகமொத்தம் ரூ. ...	3026	10	2	22070	...	3

*By C Pass Book 500—0 0
Advance for purchase of Press Materials at Madras 1112-11—0
Cash on hand 299—8—3

Audited and found correct,

V. S. RAMASWAMI,

AUDITOR,

15—3—21.

T. SUDARSANACHARI,

Manager,

MADURA TAMIL SANGAM.

27—1—21.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து

1921 ௵ ஜனவரி௴ த்திய வரவு செலவு கணக்கு.

விவரம்	வரவு 1921 January			வரவு 1920 January		
I GENERAL SECTION:						
(1) நன்கொடை, மாதச்சந்தா வகையில் வரவு ...	250	...	...			
(2) M. U. C. S. & Stores-ல் போட்டுள்ள தொகையின் பேரில் வட்டி வரவு ...	2	...	2			
(3) சங்கப்பரீக்ஷைக் கட்டணத் தொகை வரவு ...	131	4	...			
(4) சங்கப்பதிப்புப் புத்தகங்கள் விற்றவகையில் வரவு ...	66	1	9			
(5) Miscellaneous வரவு ...	...	6	...			
மொத்தம் ரூ ...	449	11	11	676	12	9

விவரம்	செலவு 1921 January			செலவு 1920 January		
I GENERAL SECTION:						
(1) ESTABLISHMENT:—						
(a) மானேஜ்மெண்டாபீஸ் சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்	136	...	...			
(b) கலாசாலை உபாத்தியாயர்கட்குச் சம்பளம் செல் ...	107	...	...			
(c) Literary Section சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	65	...	...			
(2) Stationery, contingencies வாங்கியவகையில் செல் ...	7	8	7			
(3) Furniture வாங்கிய வகையிற் செல் ...	2	8	...			
(4) சங்ககட்டட வகையராரிப்பேர் சம்பந்தமாகச் செலவு ...	222	...	...			

II Editorial Section:						
(1) சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களி— மிருந்து சந்தா வரவு ...	6	...	...			
(2) 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகைக் குச் சந்தா வரவு ...	16	...	...			
(3) விளம்பர சார்ஜ் வரவு ...	1	8	...			
(4) 'செந்தமிழ்'ப் பழைய தொகு திகள் விற்ற வகையில் வரவு	4	1	...			
மொத்தம் ரூ ...	27	9	...	130	7	..
III Press Section:						
(a) Printing						
(1) சங்கம் பிரஸ்ஸில்நடந்த வேலைகளுக்கு அச்சுக் கூலி வரவு ...	144	4	...			
(2) ஷெ வேலைகட்காகக் காகி தக் கிரயம் வரவு ...	1	8	...			

(5) தபால், தந்திவகையில் செல் ...	8	3	9			
(6) சங்க சில்லறைவேலைகள் சம்பந்தமாக அச்சுக்கூலி பைண்டிங்கூலிவகையில் செலவு ...	24	3	...			
(7) Miscellaneous செலவு.	...	13	...			
மொத்தம் ரூ ...	573	4	4	515	12	4
II Editorial Section:						
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	35	...	...			
(2) செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை சம்பந்தமாக வாங்கிய காகிதம் அச்சுக்கூலிவகை யில் செலவு ...	90	14	...			
(3) தபால், தந்தி வகையில் செலவு ...	20	5	3			
மொத்தம் ரூ ...	146	3	3	136	12	...

	Rs.	As.	Ps.	Rs.	As.	Ps.
(b) Binding						
(1) சங்கம் பைண்டிங் ஆபீஸில் நடந்த வேலைகளுக்கு, பைண்டிங்-சார்ஜ் வரவு ...	59	14	...			
மொத்தம் ரூ ...	205	10	...	285	...	...

	Rs.	As.	Ps.	Rs.	As.	Ps.
III PRESS SECTION:						
(a) Printing						
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	128	10	11			
(2) அச்சாபீசிற்கு டைப்ஸ் வகையரா வாங்கியது ...	171	2	...			
(3) ரிப்பேர்வகையிற்செலவு.	7	12	...			
(4 Furniture வாங்கிய வகையில் செலவு ...	1	3	...			
(5) Contingencies வாங்கிய வகையில் செலவு ...	39	15	4			
(6) Miscellaneous செலவு..	23	8	...			
(b) Binding						
(1) சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல் ...	27	8	3			
(2) Contingencies வாங்கிய வகையில் செலவு ...	65	2	4			
மொத்தம் ரூ	464	13	10	...	...	...

ஆகமொத்தம் வரவு ரூ. ...	682	14	11	1092	3	9
மாத ஆரம்பத்திலிருந்த கையிருப்புத் தொகை ரூ. ...	1912	3	3	1342	...	7
ஆகமொத்தம் ரூ. ...	2595	2	2	2434	4	4

ஆகமொத்தம் செலவு ரூ.	1184	5	5	652	8	4
மாத முடிவில் மிதியிருப்புத் தொகை ...	*1410	12	9	1781	12	...
ஆகமொத்தம் ரூ. ...	2595	2	2	2434	4	4

*By C. Pass Book 6-0-0
Advance for purchase of Press Materials at Madras 1112-11—0
Cash on hand 292-1-9

Audited and found correct.

V. S. RAMASWAMI,

AUDITOR.

15—3—21.

LAKSHMINARAYANAN,

Ag. Manager.

MADURA T[illegible]

...	146	3	3	136	12	...